

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/740 z dnia 25 maja 2020 r. w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych parametrów, zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1369 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1222/2009 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/741 z dnia 25 maja 2020 r. w sprawie minimalnych wymogów dotyczących ponownego wykorzystania wody ⁽¹⁾ 32

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/742 z dnia 29 maja 2020 r. w sprawie zawarcia porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Islamską Republiką Mauretańską w sprawie przedłużenia obowiązywania Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Mauretańską, który wygasa z dniem 15 listopada 2019 r. 56

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/730 z dnia 3 czerwca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) 2017/1509 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. L 172 I z 3.6.2020) 58

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2020/740

z dnia 25 maja 2020 r.

**w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych parametrów,
zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1369 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1222/2009**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 i art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia jest zaangażowana w tworzenie unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu. Efektywność paliwowa – zasadniczy element ram polityki klimatyczno-energetycznej Unii do 2030 r. – to klucz do zmniejszenia zapotrzebowania na energię.
- (2) Komisja dokonała przeglądu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1222/2009 ⁽³⁾ i wskazała na potrzebę zaktualizowania jego przepisów, aby poprawić jego skuteczność.
- (3) Należy zastąpić rozporządzenie (WE) nr 1222/2009, aby doprecyzować i zaktualizować niektóre jego przepisy, uwzględniając postęp technologiczny dotyczący opon.
- (4) Sektor transportu odpowiada za jedną trzecią zużycia energii w Unii. Transport drogowy odpowiadał za około 22 % całkowitych emisji gazów cieplarnianych w Unii w 2015 r. Opony, głównie ze względu na ich opór toczenia, odpowiadają za 20–30 % zużycia paliwa przez pojazdy. Dlatego też zmniejszenie oporu toczenia opon w znaczący sposób przyczyniłoby się do efektywności paliwowej w transporcie drogowym, a tym samym do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych oraz do dekarbonizacji sektora transportu.
- (5) Aby sprostać wyzwaniu, jakim jest zmniejszenie emisji CO₂ z transportu drogowego, państwa członkowskie powinny stworzyć we współpracy z Komisją zachęty do wspierania innowacji dotyczących bezpiecznych opon C1, opon C2 i opon C3 pozwalających na obniżenie zużycia paliwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 280.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 25 lutego 2020 r. (Dz.U. C 105 z 31.3.2020, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 maja 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1222/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych zasadniczych parametrów (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 46).

- (6) Opony charakteryzuje szereg wzajemnie powiązanych parametrów. Ulepszenie jednego parametru, na przykład oporu toczenia, może mieć negatywny wpływ na pozostałe parametry, takie jak przyczepność na mokrej nawierzchni, natomiast optymalizacja przyczepności na mokrej nawierzchni może negatywnie wpłynąć na zewnętrzny hałas toczenia. Należy zachęcać producentów opon, by optymalizowali wszystkie parametry, wykraczając poza dotychczasowe standardy.
- (7) Opony pozwalające na obniżenie zużycia paliwa mogą być opłacalne, ponieważ uzyskiwane dzięki nim oszczędności paliwa z naddatkiem rekompensują wyższą cenę zakupu, która wynika z wyższych kosztów produkcji takich opon.
- (8) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 661/2009 ⁽⁴⁾ określono minimalne wymagania w zakresie oporu toczenia opon. Postęp technologiczny umożliwia zmniejszenie strat energii, które są powodowane oporem toczenia opon, w stopniu znacznie większym, niż przewidują te minimalne wymagania. W celu zmniejszenia oddziaływania transportu drogowego na środowisko właściwe jest zatem zaktualizowanie przepisów dotyczących etykietowania opon, aby zachęcić użytkowników końcowych do zakupu opon pozwalających na większe obniżenie zużycia paliwa poprzez udzielanie użytkownikom końcowym zharmonizowanych informacji na temat parametru oporu toczenia.
- (9) Poprawa etykietowania opon umożliwi konsumentom uzyskiwanie przydatniejszych i bardziej porównywalnych informacji na temat efektywności paliwowej, bezpieczeństwa i hałasu oraz podejmowanie racjonalnych pod względem kosztów i przyjaznych dla środowiska decyzji przy zakupie opon.
- (10) Hałas ruchu drogowego jest bardzo uciążliwy i ma szkodliwy wpływ na zdrowie. W rozporządzeniu (WE) nr 661/2009 ustanowiono minimalne wymagania w zakresie zewnętrznego hałasu toczenia opon. Postęp technologiczny umożliwia zmniejszenie zewnętrznego hałasu toczenia w stopniu znacznie większym, niż przewidują te minimalne wymagania. W celu zmniejszenia hałasu ruchu drogowego właściwe jest zatem zaktualizowanie przepisów dotyczących etykietowania opon, aby zachęcić użytkowników końcowych do zakupu opon charakteryzujących się niższym zewnętrznym hałasem toczenia poprzez udzielanie użytkownikom końcowym zharmonizowanych informacji na temat parametru zewnętrznego hałasu toczenia.
- (11) Udzielanie zharmonizowanych informacji na temat zewnętrznego hałasu toczenia ułatwi również wdrożenie środków ograniczających hałas ruchu drogowego i przyczyni się do podniesienia świadomości co do wpływu opon na hałas ruchu drogowego w ramach dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾.
- (12) W rozporządzeniu (WE) nr 661/2009 określono również minimalne wymagania w zakresie przyczepności opon na mokrej nawierzchni. Dzięki postępowi technologicznemu możliwa jest poprawa przyczepności na mokrej nawierzchni w stopniu znacznie większym, niż przewidują te minimalne wymagania, a tym samym – skrócenie drogi hamowania na mokrej nawierzchni. W celu poprawienia bezpieczeństwa ruchu drogowego właściwe jest zatem zaktualizowanie przepisów dotyczących etykietowania opon, aby zachęcić użytkowników końcowych do zakupu opon o lepszej przyczepności na mokrej nawierzchni przez udzielanie użytkownikom końcowym zharmonizowanych informacji na temat parametru przyczepności na mokrej nawierzchni.
- (13) Aby zapewnić zgodność z ramami międzynarodowymi, rozporządzenie (WE) nr 661/2009 odsyła do regulaminu nr 117 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) ⁽⁶⁾, który określa odpowiednie metody pomiaru oporu toczenia, zewnętrznego hałasu toczenia oraz przyczepności opon na mokrej nawierzchni i na śniegu.
- (14) Na etykiecie opony należy umieścić informacje dotyczące właściwości użytkowych opon, które są specjalnie przeznaczone do stosowania w trudnych warunkach ośnieżenia i oblodzenia. Informacje dotyczące przyczepności na śniegu należy oprzeć na regulaminie nr 117 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ), w jego najbardziej aktualnej wersji mającej zastosowanie do Unii (zwanego dalej „regulaminem EKG ONZ nr 117”), a zawarty w nim piktogram „symbol alpejski” powinien być umieszczony na etykiecie opony, która osiąga minimalne wartości współczynnika przyczepności na śniegu określone w tym regulaminie. Informacje dotyczące przyczepności na lodzie należy oprzeć na normie ISO 19447, gdy zostanie formalnie przyjęta, a piktogram oznaczający przyczepność na lodzie powinien być umieszczony na etykiecie opony, która osiąga minimalne wartości współczynnika przyczepności na lodzie określone w tej normie ISO. Do czasu przyjęcia normy ISO 19447 przyczepność na lodzie powinna być oceniana przy użyciu wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod, które uwzględniają ogólnie uznawany najnowszy stan techniki. Etykieta opony w przypadku opony, która spełnia minimalne normy dotyczące przyczepności na lodzie, powinna zawierać piktogram oznaczający przyczepność na lodzie określony w załączniku I.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 661/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wymagań technicznych w zakresie homologacji typu pojazdów silnikowych dotyczących ich bezpieczeństwa ogólnego, ich przyczep oraz przeznaczonych dla nich układów, części i oddzielnych zespołów technicznych (Dz.U. L 200 z 31.7.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnosząca się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (Dz.U. L 189 z 18.7.2002, s. 12).

⁽⁶⁾ Regulamin nr 117 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji opon w odniesieniu do emisji hałasu toczenia lub przyczepności na mokrych nawierzchniach, lub oporu toczenia [2016/1350] (Dz.U. L 218 z 12.8.2016, s. 1).

- (15) Ścieranie opon podczas używania jest znaczącym źródłem mikrodrobin plastiku, które są szkodliwe dla środowiska i zdrowia ludzi. W związku z tym w komunikacie Komisji „Europejska strategia na rzecz tworzywa sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym” wspomniano o potrzebie, by niezamierzonym uwalnianiem mikrodrobin plastiku z opon zajęto się m.in. przez działania informacyjne, takie jak etykietowanie, i przez minimalne wymagania dotyczące opon. Ze ścieraniem opon powiązane jest pojęcie przebiegu, a mianowicie liczby kilometrów, które opona przejedzie, zanim będzie musiała zostać zastąpiona z powodu zużycia bieżnika. Oprócz ścierania opony i zużycia bieżnika żywotność opony zależy od szeregu czynników, takich jak odporność opony na zużycie, w tym skład mieszanki, wzór bieżnika i budowa, warunki drogowe, konserwacja, ciśnienie w oponach i styl jazdy.
- (16) Obecnie jednak nie jest dostępna odpowiednia metoda badań do pomiaru ścierania i przebiegu opon. W związku z tym Komisja powinna zlecić opracowanie takiej metody badań, z pełnym uwzględnieniem najnowszego stanu techniki oraz norm i regulacji opracowanych lub zaproponowanych na arenie międzynarodowej, a także prac przeprowadzonych przez przemysł.
- (17) Opony bieżnikowane stanowią znaczną część rynku opon pojazdów ciężkich. Bieżnikowanie opon przedłuża ich żywotność i przyczynia się do osiągnięcia celów gospodarki o obiegu zamkniętym, takich jak zmniejszenie ilości odpadów. Stosowanie wobec takich opon wymagań dotyczących etykietowania przyniosłoby znaczne oszczędności energii. W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć włączenie w przyszłości odpowiedniej metody badań do pomiaru właściwości użytkowych opon bieżnikowanych, która obecnie nie jest dostępna.
- (18) Ponad 85 % konsumentów w Unii rozpoznaje etykietę energetyczną przewidzianą na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 ⁽⁷⁾, która klasyfikuje zużycie energii przez produkty w skali od A do G, jako jasne i przejrzyste narzędzie informacyjne, które okazało się skuteczne w promowaniu wydajniejszych produktów. W miarę możliwości w przypadku etykiety opon należy stosować ten sam wzór przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki parametrów opony.
- (19) Udzielanie porównywalnych informacji na temat parametrów opon w postaci standardowej etykiety opony prawdopodobnie wpłynie na decyzje użytkowników końcowych na rzecz zakupu opon pozwalających na większe obniżenie zużycia paliwa, trwalszych, bezpieczniejszych i cichszych. To z kolei prawdopodobnie zachęci producentów opon do optymalizacji parametrów opon, co utorowałoby drogę produktom, dzięki którym zużycie paliwa i produkcja opon będą w większym stopniu zgodne z zasadami zrównoważonego rozwoju.
- (20) Potrzeba obszerniejszych informacji na temat efektywności paliwowej i innych parametrów jest istotna dla wszystkich użytkowników końcowych, w tym nabywców opon przeznaczonych na wymianę, nabywców opon montowanych w nowych pojazdach, a także dla osób zarządzających flotami pojazdów oraz przedsiębiorstw transportowych, którzy w przypadku braku etykietowania i zharmonizowanego systemu badań nie potrafią łatwo porównywać parametrów opon różnych marek. Dlatego też stosowne jest wprowadzenie wymagania, aby wszystkie opony oferowane z pojazdami lub montowane w pojazdach były etykietowane.
- (21) Obecnie istnieje wymóg dotyczący etykiet opon w przypadku opon do samochodów osobowych (opony C1), samochodów dostawczych (opony C2), ale nie w przypadku pojazdów ciężkich (opony C3). Opony C3 powodują większe zużycie paliwa i pokonują więcej kilometrów rocznie niż opony C1 lub opony C2 i w związku z tym istnieje znaczny potencjał zmniejszenia zużycia paliwa i emisji gazów cieplarnianych z pojazdów ciężkich. Opony C3 powinny zatem zostać włączone do zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Pełne uwzględnienie opon C3 w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia jest również zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/956 ⁽⁸⁾ przewidującym monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do emisji CO₂ z nowych pojazdów ciężkich i zużycia paliwa przez takie pojazdy oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1242 ⁽⁹⁾ określającym normy emisji CO₂ dla nowych pojazdów ciężkich.
- (22) Wielu użytkowników końcowych podejmuje decyzje dotyczące zakupu opon, nie widząc faktycznej opony, a zatem nie widzą oni przymocowanej do niej etykiety opony. W takich przypadkach użytkownikom końcowym należałoby pokazać etykietę opony, zanim podejmą decyzję o zakupie. Umieszczanie etykiety opony na oponach w punkcie ich sprzedaży, jak również w technicznych materiałach promocyjnych powinno zapewnić, aby dystrybutorzy oraz potencjalni użytkownicy końcowi w momencie i w miejscu podejmowania decyzji o zakupie otrzymywali zharmonizowane informacje na temat istotnych parametrów opony.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/956 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji CO₂ z nowych pojazdów ciężkich i zużycia paliwa przez takie pojazdy (Dz.U. L 173 z 9.7.2018, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1242 z dnia 20 czerwca 2019 r. określające normy emisji CO₂ dla nowych pojazdów ciężkich oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 i (UE) 2018/956 oraz dyrektywę Rady 96/53/WE (Dz.U. L 198 z 25.7.2019, s. 202).

- (23) Niektórzy użytkownicy końcowi podejmują decyzje dotyczące zakupu opon przed przybyciem do punktu sprzedaży lub kupują opony w systemie sprzedaży wysyłkowej lub przez internet. Aby zapewnić również tym użytkownikom końcowym możliwość świadomego wyboru na podstawie, między innymi, zharmonizowanych informacji na temat efektywności paliwowej, przyczepności na mokrej nawierzchni oraz zewnętrznego hałasu toczenia, etykiety opon powinny być umieszczane we wszelkich technicznych materiałach promocyjnych i reklamach wizualnych dla konkretnych typów opon, również w przypadku gdy takie materiały są udostępniane w internecie. W przypadku gdy reklamy wizualne odnoszą się do danej rodziny opon, a nie tylko do konkretnego typu opony, etykieta opony nie musi być pokazywana.
- (24) Potencjalnym użytkownikom końcowym należy udzielać informacji wyjaśniających każdy z elementów etykiety opony i jego znaczenie. Informacje te należy zamieszczać we wszystkich technicznych materiałach promocyjnych, na przykład na stronach internetowych dostawców, nie powinno to być jednak wymagane w reklamach wizualnych. Techniczne materiały promocyjne nie powinny być rozumiane jako materiały obejmujące reklamy na tablicach wielkoformatowych, w gazetach, czasopiśmie lub w przekazach radiowych lub telewizyjnych.
- (25) Bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich w zakresie nadzoru rynku lub obowiązków dostawców w zakresie sprawdzania zgodności produktów dostawcy powinni udostępniać elektronicznie w bazie danych o produktach wymagane informacje na temat zgodności produktów. Informacje, które są istotne dla konsumentów i dystrybutorów, powinny być publicznie dostępne w publicznej części bazy danych o produktach. Informacje te powinny być udostępniane jako otwarte dane, tak aby mogły być wykorzystywane przez twórców aplikacji mobilnych oraz narzędzia porównawcze. Należy zapewnić łatwy bezpośredni dostęp do publicznej części bazy danych o produktach za pośrednictwem zorientowanych na użytkownika narzędzi, które są zamieszczane na drukowanej etykiecie opony, takich jak dynamiczny fotokod (kod QR).
- (26) Część bazy danych o produktach dotycząca zgodności powinna podlegać rygorystycznym przepisom ochrony danych. Wymagane poszczególne elementy dokumentacji technicznej w części dotyczącej zgodności bazy danych o produktach powinny być udostępniane zarówno organom nadzoru rynku, jak i Komisji. W przypadku gdy informacje techniczne są zbyt wrażliwe, aby włączyć je do kategorii dokumentacji technicznej, organy nadzoru rynku powinny mieć dostęp do tych informacji w razie konieczności zgodnie z obowiązkiem współpracy dostawców lub na zasadzie dobrowolnego zamieszczania przez dostawców dodatkowych części dokumentacji technicznej w bazie danych o produktach.
- (27) Sprzedaż opon za pośrednictwem internetowych platform sprzedaży, a nie bezpośrednio od dostawców, rośnie. W związku z tym dostawcy usług hostingowych powinni umożliwiać umieszczanie etykiety opony i karty informacyjnej produktu dostarczonej przez dostawcę w pobliżu podanej ceny. Powinni oni poinformować dystrybutora o obowiązku umieszczenia etykiety opony i karty informacyjnej produktu, ale nie powinni być oni odpowiedzialni za dokładność lub treść tej etykiety opony lub karty informacyjnej produktu. Obowiązki nałożone na dostawców usług hostingowych na mocy niniejszego rozporządzenia powinny pozostać ograniczone do tego, co jest uzasadnione, i nie powinny stanowić ogólnego obowiązku monitorowania informacji, które oni przechowują, ani aktywnego poszukiwania faktów lub okoliczności wskazujących na działania, które nie są zgodne z wymaganiami niniejszego rozporządzenia. Jednakże art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁰⁾ wymaga od dostawców usług hostingowych, którzy chcą skorzystać z przewidzianego w tym przepisie zwolnienia od odpowiedzialności, aby podejmowali oni niezwłoczne działania w celu usunięcia lub uniemożliwienia dostępu do informacji, które przechowują na żądanie usługobiorców, w przypadku gdy takie informacje nie spełniają wymagań niniejszego rozporządzenia, takich jak wymagania odnoszące się do brakujących, niekompletnych lub nieprawidłowych etykiet opony lub kart informacyjnych produktu. Powinni oni dokonać tego niezwłocznie po faktycznym zapoznaniu się z takimi informacjami lub, w przypadku roszczeń odszkodowawczych, niezwłocznie po powzięciu wiadomości o takich informacjach, na przykład dzięki konkretnym informacjom udzielonym przez organ nadzoru rynku. Dostawcy prowadzący bezpośrednią sprzedaż użytkownikom końcowym za pośrednictwem ich własnej strony internetowej podlegają tym samym obowiązkom w zakresie sprzedaży na odległość jak dystrybutorzy.
- (28) Opór toczenia, przyczepność na mokrej nawierzchni, zewnętrzny hałas toczenia i pozostałe parametry powinny być mierzone według wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod, uwzględniających ogólnie uznane metody pomiarowe i obliczeniowe zgodne z najnowszym stanem techniki. Metody takie powinny w jak największym stopniu odzwierciedlać standardowe zachowanie konsumenta i być solidne, aby uniemożliwiać zarówno zamierzone, jak i niezamierzone obchodzenie wymagań. Etykiety opon powinny odzwierciedlać porównywalne właściwości użytkowe opon podczas rzeczywistego użytkowania w ramach ograniczeń wynikających z zapotrzebowania na wiarygodne, dokładne i odtwarzalne badania laboratoryjne, tak aby umożliwić użytkownikom końcowym porównanie poszczególnych opon oraz ograniczyć koszty badań ponoszone przez producentów.

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

- (29) W przypadku gdy organy krajowe zdefiniowane w art. 3 pkt 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858 ⁽¹⁾ mają wystarczający powód, aby sądzić, że dostawca nie zapewnił dokładności etykiety opony, powinny one w celu zapewnienia dodatkowej pewności konsumentom sprawdzić, czy klasy oporu toczenia, przyczepności opon na mokrej nawierzchni oraz zewnętrznego hałasu toczenia umieszczone na etykiecie opony, a także piktogramy dotyczące innych parametrów odpowiadają dostarczonej przez dostawcę na podstawie wyników badań i obliczeń dokumentacji. Sprawdzenia takiego można dokonać podczas procesu homologacji typu i niekoniecznie wymaga ono fizycznego badania opony.
- (30) Przestrzeganie przepisów dotyczących etykietowania opon przez dostawców, hurtowników, sprzedawców i innych dystrybutorów jest kluczowe dla zapewnienia równych warunków działania w Unii. Państwa członkowskie powinny zatem monitorować ich przestrzeganie w drodze regularnych kontroli *ex post* i nadzoru rynku, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 ⁽²⁾.
- (31) Aby ułatwić monitorowanie przestrzegania przepisów, dostarczyć użytkownikom końcowym użyteczne narzędzie i umożliwić dystrybutorom alternatywne sposoby otrzymywania kart informacyjnych produktu, należy włączyć opony do bazy danych o produktach ustanowionej rozporządzeniem (UE) 2017/1369. Należy zatem odpowiednio zmienić to rozporządzenie.
- (32) Aby użytkownicy końcowi mieli zaufanie do etykiety opony, nie należy dopuszczać innych etykiet naśladujących etykietę opony. Z tego samego powodu nie należy również dopuszczać innych etykiet, znaków, symboli lub napisów, które mogą wprowadzać użytkowników końcowych w błąd lub ich dezorientować w odniesieniu do parametrów, których dotyczy etykieta opony.
- (33) Sankcje za naruszenie niniejszego rozporządzenia oraz aktów delegowanych przyjętych na jego podstawie powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (34) Aby promować efektywność energetyczną, sprzyjać łagodzeniu zmiany klimatu, bezpieczeństwu ruchu drogowego i ochronie środowiska, państwa członkowskie powinny mieć możliwość tworzenia zachęt do stosowania energooszczędnych i bezpiecznych opon. Państwa członkowskie mogą swobodnie decydować o charakterze takich zachęt. Takie zachęty powinny być zgodne z unijnymi zasadami pomocy państwa i nie powinny stanowić nieuzasadnionych barier na rynku. Niniejsze rozporządzenie nie przesądza o wyniku postępowań w sprawie pomocy państwa, które mogą zostać wszczęte w sprawie takich zachęt zgodnie z art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (35) W celu zmiany treści i wzoru etykiety opony, wprowadzenia wymagań w odniesieniu do opon bieżnikowanych, ścierania i przebiegu opon oraz dostosowania załączników do postępu technologicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽³⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (36) Gdy dostępne będą rzetelne, dokładne i odtwarzalne metody badania i pomiaru ścierania i przebiegu opon, Komisja powinna ocenić wykonalność dodania na etykiecie opony informacji o ścieraniu i przebiegu opony. Przedstawiając wnioski dotyczące aktu delegowanego w celu dodania ścierania i przebiegu opony na etykiecie opony, Komisja powinna wziąć pod uwagę tę ocenę oraz ściśle współpracować z przemysłem, odpowiednimi organizacjami normalizacyjnymi, takimi jak Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN), Europejska Komisja Gospodarcza Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) lub Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna (ISO), oraz przedstawicielami innych stron zainteresowanych opracowaniem odpowiednich metod badania. Informacje o ścieraniu i przebiegu opon powinny być dla użytkowników końcowych jednoznaczne i nie powinny negatywnie wpływać na wyraźną czytelność i skuteczność etykiety opony jako całości. Takie informacje umożliwiłyby też użytkownikom końcowym świadomy wybór w odniesieniu do opon, ich żywotności i niezamierzonego uwalniania mikrodrobin plastiku. Sprzyjałoby to ochronie środowiska, a jednocześnie pozwoliłoby użytkownikom końcowym oszacować koszty eksploatacji opon w dłuższej perspektywie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, komponentów i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 595/2009 oraz uchylające dyrektywę 2007/46/WE (Dz.U. L 151 z 14.6.2018, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (37) Nie należy wymagać, aby na oponach już wprowadzonych do obrotu przed dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia umieszczana była nowa etykieta opony.
- (38) Rozmiary etykiety opony powinny pozostać takie same jak rozmiary określone w rozporządzeniu (WE) nr 1222/2009. Na etykiecie opony należy umieścić szczegółowe informacje dotyczące przyczepności opony na śniegu i na lodzie oraz kod QR.
- (39) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ocena ta powinna opierać się na skuteczności, efektywności, odpowiedniości, spójności i wartości dodanej oraz powinna służyć jako podstawa oceny skutków wariantów dalszego działania.
- (40) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie zwiększenie bezpieczeństwa, ochrony zdrowia oraz efektywności ekonomicznej i środowiskowej transportu drogowego przez udzielanie użytkownikom końcowym informacji umożliwiających im wybór opon pozwalających na większe obniżenie zużycia paliwa, trwałszych, bezpieczniejszych i cichszych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż wymaga zharmonizowanych informacji dla użytkowników końcowych, natomiast ze względu na potrzebę zharmonizowanych ram regulacyjnych i równych warunków działania dla producentów możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Rozporządzenie pozostaje odpowiednim instrumentem prawnym, ponieważ wprowadza jasne i szczegółowe przepisy, które nie mogą być rozbieżnie transponowane przez państwa członkowskie, i tym samym zapewnia wysoki stopień harmonizacji w całej Unii. Zharmonizowane ramy regulacyjne obowiązujące na poziomie Unii, a nie na poziomie państw członkowskich, powodują zmniejszenie kosztów dla dostawców oraz zapewniają równe warunki działania i swobodę przepływu towarów na całym rynku wewnętrznym. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 TUE niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (41) Należy zatem uchylić rozporządzenie (WE) nr 1222/2009 ze skutkiem od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel i przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia ramy udzielania zharmonizowanych informacji na temat parametrów opon za pomocą etykietowania, aby umożliwić użytkownikom końcowym dokonanie świadomego wyboru przy zakupie opon, mając na celu zwiększenie bezpieczeństwa, ochrony zdrowia oraz efektywności ekonomicznej i środowiskowej transportu drogowego poprzez promowanie trwałych, bezpiecznych i charakteryzujących się niskim poziomem hałasu opon pozwalających na obniżenie zużycia paliwa.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wprowadzanych do obrotu opon C1, opon C2 i opon C3.

Wymagania dotyczące opon bieżnikowanych stosuje się z chwilą, gdy będzie dostępna zgodnie z art. 13 odpowiednia metoda badań do pomiaru właściwości użytkowych takich opon.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do:
- opon terenowych do zastosowań profesjonalnych;
 - opon zaprojektowanych do zamontowania jedynie w pojazdach zarejestrowanych po raz pierwszy przed dniem 1 października 1990 r.;
 - opon zapasowych typu T do użytku tymczasowego;
 - opon o indeksie prędkości poniżej 80 km/h;
 - opon o znamionowej średnicy obręczy nie większej niż 254 mm lub nie mniejszej niż 635 mm;
 - opon wyposażonych w dodatkowe elementy w celu poprawy właściwości trakcyjnych, np. opon kolcowanych;
 - opon zaprojektowanych do zamontowania jedynie w pojazdach przeznaczonych wyłącznie do wyścigów;
 - opon używanych, z wyjątkiem opon importowanych z państwa trzeciego.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „opony C1”, „opony C2” i „opony C3” oznaczają opony należące do odpowiednich klas określonych w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 661/2009;
- 2) „opona bieżnikowana” oznacza oponę używaną, która została odnowiona przez zastąpienie zużytego bieżnika nowym materiałem;
- 3) „opona zapasowa typu T do użytku tymczasowego” oznacza oponę zapasową do użytku tymczasowego przeznaczoną do stosowania przy ciśnieniu powietrza w oponie wyższym od ustalonego dla opon standardowych i wzmocnionych;
- 4) „opona terenowa do zastosowań profesjonalnych” oznacza oponę do zastosowań specjalnych używaną przede wszystkim w trudnych warunkach terenowych;
- 5) „etykieta opony” oznacza diagram graficzny w formie drukowanej lub elektronicznej, w tym w formie naklejki, który zawiera symbole mające na celu poinformowanie użytkowników końcowych o właściwościach użytkowych opony lub partii opon pod względem parametrów określonych w załączniku I;
- 6) „punkt sprzedaży” oznacza miejsce, w którym opony są wystawiane lub magazynowane i są oferowane do sprzedaży, w tym salony samochodowe, w których opony niezamontowane w pojazdach są oferowane do sprzedaży użytkownikom końcowym;
- 7) „techniczne materiały promocyjne” oznaczają dokumentację, w formie drukowanej lub elektronicznej, która jest sporządzana przez dostawcę w celu uzupełnienia materiałów reklamowych o informacje określone w załączniku IV;
- 8) „karta informacyjna produktu” oznacza standardowy dokument, w formie drukowanej lub elektronicznej, zawierający informacje określone w załączniku III;
- 9) „dokumentacja techniczna” oznacza dokumentację wystarczającą do umożliwienia organom nadzoru rynku oceny dokładności etykiety opony i karty informacyjnej produktu, w tym informacji określonych w załączniku VII pkt 2;
- 10) „baza danych o produktach” oznacza bazę danych o produktach ustanowioną na mocy art. 12 rozporządzenia (UE) 2017/1369;
- 11) „sprzedaż na odległość” oznacza ofertę sprzedaży, najem lub oferowanie w sprzedaży ratalnej przez zamówienie pocztowe, w katalogu, przez internet, przy użyciu telemarketingu lub innej metody, która powoduje, że nie można oczekiwać, by potencjalny użytkownik końcowy zobaczył oponę na wystawie;
- 12) „producent” oznacza producenta zdefiniowanego w art. 3 pkt 8 rozporządzenia (UE) 2019/1020;
- 13) „importer” oznacza importera zdefiniowanego w art. 3 pkt 9 rozporządzenia (UE) 2019/1020;
- 14) „upoważniony przedstawiciel” oznacza osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, która otrzymała od producenta pisemne upoważnienie do występowania w imieniu producenta w zakresie określonych zadań w odniesieniu do obowiązków producenta wynikających z niniejszego rozporządzenia;
- 15) „dostawca” oznacza producenta z siedzibą w Unii, upoważnionego przedstawiciela producenta, który nie ma siedziby w Unii, lub importera, który wprowadza produkt do obrotu w Unii;
- 16) „dystrybutor” oznacza inną niż dostawca osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia produkt na rynku;
- 17) „udostępnianie na rynku” oznacza udostępnianie na rynku zdefiniowane w art. 3 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020;
- 18) „wprowadzenie do obrotu” oznacza wprowadzenie do obrotu zdefiniowane w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2019/1020;
- 19) „użytkownik końcowy” oznacza konsumenta, osobę zarządzającą flotą pojazdów lub przedsiębiorstwo transportu drogowego, którzy nabywają lub zamierzają nabyć oponę;
- 20) „parametr” oznacza właściwość opony, mającą znaczny wpływ na środowisko, bezpieczeństwo ruchu drogowego lub zdrowie w trakcie użytkowania takiej opony, taką jak ścieranie opony, jej przebieg, opór toczenia, przyczepność na mokrej nawierzchni, zewnętrzny hałas toczenia, przyczepność na śniegu lub przyczepność na lodzie;
- 21) „typ opony” oznacza wersję opony, której właściwości techniczne umieszczone na etykiecie opony, karta informacyjna produktu i identyfikator typu opony są takie same dla wszystkich egzemplarzy tej wersji;
- 22) „tolerancja weryfikacji” oznacza maksymalne dopuszczalne odchylenie wyników pomiarów i obliczeń w badaniach weryfikacyjnych, przeprowadzanych przez organy nadzoru rynku lub w ich imieniu, w stosunku do wartości deklarowanych lub publikowanych parametrów, odzwierciedlające odchylenie wynikające ze zmienności między poszczególnymi laboratoriami;

- 23) „identyfikator typu opony” oznacza kod, zwykle alfanumeryczny, który odróżnia konkretny typ opony od innych typów opony, które mają taką samą nazwę lub taki sam znak towarowy dostawcy;
- 24) „równoważny typ opony” oznacza typ opony, który został wprowadzony do obrotu przez tego samego dostawcę jako inny typ opony z innym identyfikatorem typu opony i który ma te same właściwości techniczne istotne w kontekście etykiety opony i tę samą kartę informacyjną produktu.

Artykuł 4

Obowiązki dostawców opon

1. Dostawcy zapewniają, aby do opon C1, opon C2 i opon C3 wprowadzanych do obrotu dołączano bezpłatnie:
 - a) w przypadku każdej pojedynczej opony – etykietę opony, w formie naklejki, która jest zgodna z wymaganiami określonymi w załączniku II, zawierającą informacje i klasę dla każdego z parametrów określonych w załączniku I, oraz kartę informacyjną produktu; lub
 - b) w przypadku każdej partii składającej się z jednej lub większej liczby identycznych opon – wydrukowaną etykietę opony, która jest zgodna z wymaganiami określonymi w załączniku II, zawierającą informacje i klasę dla każdego z parametrów określonych w załączniku I, oraz kartę informacyjną produktu.

2. W przypadku opon sprzedawanych lub oferowanych w sprzedaży na odległość, dostawcy zapewniają umieszczenie etykiety opony w pobliżu podanej ceny i dostęp do karty informacyjnej produktu, w tym, na żądanie użytkownika końcowego, w formie drukowanej. Etykieta opony musi mieć takie rozmiary, by była dobrze widoczna i czytelna oraz proporcjonalna do rozmiaru określonego w załączniku II pkt 2.1.

W przypadku opon sprzedawanych lub oferowanych w sprzedaży przez internet dostawcy mogą udostępniać etykietę opony dla konkretnego typu opony za pomocą wyświetlania rozwijanego.

3. Dostawcy zapewniają, aby we wszelkich reklamach wizualnych dotyczących konkretnego typu opony pokazywana była etykieta opony. Jeżeli reklama wizualna podaje cenę tego typu opony, etykieta opony musi być umieszczona w pobliżu podanej ceny.

W przypadku reklam wizualnych w internecie dostawcy mogą udostępniać etykietę opony za pomocą wyświetlania rozwijanego.

4. Dostawcy zapewniają, aby we wszelkich technicznych materiałach promocyjnych dotyczących konkretnego typu opony umieszczona była etykieta opony tego typu opony i aby materiały te zawierały informacje określone w załączniku IV.

5. Dostawcy dostarczają odpowiedniemu organowi krajowemu zdefiniowanemu w art. 3 pkt 37 rozporządzenia (UE) 2018/858 wartości stosowane do określenia powiązanych klas i wszelkie dodatkowe informacje na temat właściwości użytkowych, które dostawca podaje na etykiecie opony dla typów opon zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia, a także etykietę opony, która jest zgodna z wymaganiami określonymi w załączniku II do niniejszego rozporządzenia. Informacje te przekazuje się odpowiedniemu organowi krajowemu na podstawie art. 5 ust. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia przed wprowadzeniem przedmiotowych typów opon do obrotu, tak aby organ mógł zweryfikować dokładność etykiety opony.

6. Dostawcy zapewniają dokładność dostarczanych przez siebie etykiet opony i kart informacyjnych produktu.
7. Dostawcy mogą udostępniać dokumentację techniczną organom państw członkowskich innym niż organy wskazane w ust. 5 lub odpowiednim akredytowanym organom krajowym na ich żądanie.
8. Dostawcy współpracują z organami nadzoru rynku i podejmują niezwłoczne działania w celu usunięcia każdego przypadku niezgodności z niniejszym rozporządzeniem, za który ponoszą odpowiedzialność, z własnej inicjatywy lub na żądanie organów nadzoru rynku.
9. Dostawcy nie dostarczają ani nie umieszczają innych etykiet, znaków, symboli ani napisów, które są niezgodne z niniejszym rozporządzeniem, jeżeli takie działanie mogłoby wprowadzić w błąd lub zdezorientować użytkowników końcowych w odniesieniu do parametrów określonych w załączniku I.
10. Dostawcy nie dostarczają ani nie umieszczają etykiet, które naśladują etykietę opony przewidzianą w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 5

Obowiązki dostawców opon w odniesieniu do bazy danych o produktach

1. Od dnia 1 maja 2021 r. dostawcy wprowadzają do bazy danych o produktach informacje określone w załączniku VII, zanim opona wyprodukowana po tej dacie zostanie wprowadzona do obrotu.
2. W przypadku opon wyprodukowanych między dniem 25 czerwca 2020 r. a dniem 30 kwietnia 2021 r. dostawca wprowadzi do bazy danych o produktach informacje określone w załączniku VII najpóźniej do dnia 30 listopada 2021 r.
3. W przypadku opon wprowadzonych do obrotu przed dniem 25 czerwca 2020 r. dostawca może wprowadzić do bazy danych o produktach informacje określone w załączniku VII.
4. Do momentu wprowadzenia do bazy danych o produktach informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, dostawca udostępnia do kontroli elektroniczną wersję dokumentacji technicznej w ciągu 10 dni roboczych od otrzymania wniosku od organu nadzoru rynku.
5. W przypadku gdy organy udzielające homologacji typu lub organy nadzoru rynku potrzebują do wykonywania swoich zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia informacji innych niż informacje określone w załączniku VII, dostawca udziela im takich informacji na żądanie.
6. Oponę, w odniesieniu do której dokonano zmian mających znaczenie dla etykiety opony lub karty informacyjnej produktu, uważa się za nowy typ opony. Dostawca wskazuje w bazie danych o produktach, od kiedy zaprzestał wprowadzania do obrotu egzemplarzy danego typu opony.
7. Po wprowadzeniu do obrotu ostatniego egzemplarza danego typu opony dostawca przechowuje przez 5 lat informacje dotyczące tego typu opony w części bazy danych o produktach dotyczącej zgodności.

Artykuł 6

Obowiązki dystrybutorów opon

1. Dystrybutorzy zapewniają, aby:
 - a) w punkcie sprzedaży opony były opatrzone w wyraźnie widocznym miejscu dostarczoną przez dostawcę zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) etykietą opony, w formie naklejki, która jest zgodna z wymaganiami określonymi w załączniku II i w całości czytelna, oraz aby dostępna była karta informacyjna produktu, w tym, na żądanie, w formie drukowanej; lub
 - b) wydrukowana etykieta opony, która jest zgodna z wymaganiami określonymi w załączniku II, była przed sprzedażą opony, która stanowi część partii składającej się z jednej lub większej liczby identycznych opon, pokazywana użytkownikowi końcowemu i umieszczana wyraźnie w pobliżu opony w punkcie sprzedaży oraz aby dostępna była karta informacyjna produktu.
2. Dystrybutorzy zapewniają, aby we wszelkich reklamach wizualnych dotyczących konkretnego typu opony pokazywana była etykieta opony. Jeżeli reklama wizualna podaje cenę tego typu opony, etykieta opony musi być umieszczona w pobliżu podanej ceny.

W internetowych reklamach wizualnych dotyczących konkretnego typu opony dystrybutorzy mogą udostępniać etykietę opony za pomocą wyświetlania rozwijanego.

3. Dystrybutorzy zapewniają, aby we wszelkich technicznych materiałach promocyjnych dotyczących konkretnego typu opony umieszczona została etykieta opony i aby materiały te zawierały informacje określone w załączniku IV.
4. W przypadku gdy opony oferowane do sprzedaży nie są widoczne dla użytkownika końcowego w momencie sprzedaży, dystrybutorzy zapewniają dostarczenie użytkownikowi końcowemu egzemplarza etykiety opony przed sprzedażą.
5. Dystrybutorzy zapewniają, aby oferta sprzedaży na odległość w formie papierowej przedstawiała etykietę opony oraz aby użytkownicy końcowi mogli uzyskać dostęp do karty informacyjnej produktu za pośrednictwem ogólnodostępnej strony internetowej i zwrócić się o drukowany egzemplarz karty informacyjnej produktu.
6. Dystrybutorzy, którzy wykorzystują sprzedaż na odległość opartą na telemarketingu, informują użytkowników końcowych o tym, jaka jest klasa każdego z parametrów umieszczonych na etykiecie opony, oraz informują użytkowników końcowych, że mogą oni uzyskać dostęp do etykiety opony i karty informacyjnej produktu za pośrednictwem ogólnodostępnej strony internetowej i zwracając się o ich drukowane kopie.
7. W przypadku opon sprzedawanych lub oferowanych w sprzedaży przez internet, dystrybutorzy zapewniają umieszczenie etykiety opony w pobliżu podanej ceny i dostęp do karty informacyjnej produktu. Etykieta opony musi mieć takie rozmiary, by była dobrze widoczna i czytelna oraz proporcjonalna do rozmiaru określonego w załączniku II pkt 2.1.

Dystrybutorzy mogą udostępniać etykietę opony konkretnego typu opony za pomocą wyświetlania rozwijanego.

Artykuł 7

Obowiązki dostawców i dystrybutorów pojazdów

W przypadku gdy użytkownicy końcowi mają zamiar nabyć nowy pojazd, dostawcy i dystrybutorzy pojazdów dostarczają takim użytkownikom końcowym, przed sprzedażą, etykietę opony w przypadku opon oferowanych wraz z pojazdem lub montowanych w pojeździe oraz wszelkie odpowiednie techniczne materiały promocyjne oraz zapewniają, aby karta informacyjna produktu była dostępna.

Artykuł 8

Obowiązki dostawców usług hostingowych

W przypadku gdy usługodawca, o którym mowa w art. 14 dyrektywy 2000/31/WE, pozwala na sprzedaż opon za pośrednictwem swojej strony internetowej, usługodawca ten umożliwia umieszczanie etykiety opony i karty informacyjnej produktu dostarczonej przez dostawcę w pobliżu podanej ceny i informuje dystrybutora o obowiązku umieszczenia etykiety opony i karty informacyjnej produktu.

Artykuł 9

Metody badań i pomiaru

Informacje, które mają być udzielone na podstawie art. 4, 6 i 7, dotyczące parametrów wskazanych na etykiecie opony uzyskuje się zgodnie z metodami badania, o których mowa w załączniku I, oraz z procedurą korygowania uzyskiwanych przez laboratoria wyników, o której mowa w załączniku V.

Artykuł 10

Procedura weryfikacji

W odniesieniu do każdego z parametrów określonych w załączniku I państwa członkowskie stosują procedurę weryfikacji określoną w załączniku VI, dokonując oceny zgodności zadeklarowanych klas z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 11

Obowiązki państw członkowskich

1. Państwa członkowskie nie utrudniają wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku opon na swoich terytoriach, jeżeli opony te są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.
2. W przypadku gdy państwa członkowskie stosują zachęty w przypadku opon, zachęty takie mogą dotyczyć tylko opon klasy A lub B w odniesieniu do oporu toczenia lub przyczepności na mokrej nawierzchni w rozumieniu odpowiednio części A i B załącznika I. Środki podatkowe i środki o charakterze fiskalnym nie mogą stanowić zachęt do celów niniejszego rozporządzenia.
3. Bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) 2019/1020, w przypadku gdy odpowiedni organ krajowy zdefiniowany w art. 3 pkt 37 rozporządzenia (UE) 2018/858 ma wystarczający powód, aby sądzić, że dostawca nie zapewnił dokładności etykiety opony zgodnie z art. 4 ust. 6 niniejszego rozporządzenia, sprawdza on, czy klasy i dodatkowe informacje na temat właściwości użytkowych zadeklarowane na etykiecie opony odpowiadają wartościom i dokumentacji przekazanej przez dostawcę, zgodnie z art. 4 ust. 5 niniejszego rozporządzenia.
4. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/1020 państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy nadzoru rynku ustanowiły system kontroli rutynowych i kontroli *ad hoc* punktów sprzedaży w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.
5. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji i mechanizmów egzekwowania stosowanych w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i aktów delegowanych przyjętych na jego podstawie oraz wprowadzają wszelkie środki niezbędne do zapewnienia wdrożenia tych przepisów. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję do dnia 1 maja 2021 r. o tych przepisach i środkach, o których Komisja nie została uprzednio powiadomiona, a także powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 12

Nadzór rynku unijnego i kontrola produktów wchodzących na rynek Unii

1. Rozporządzenie (UE) 2019/1020 stosuje się do opon objętych niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi przyjętymi na jego podstawie.
2. Komisja zachęca do współpracy i wymiany informacji o nadzorze rynku w zakresie etykietowania opon między organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za nadzór rynku lub za kontrolę opon wchodzących na rynek Unii, a także między tymi organami a Komisją, oraz wspiera taką współpracę i wymianę informacji, w szczególności dzięki ściślejszemu zaangażowaniu Grupy Współpracy Administracyjnej w zakresie Etykietowania Opon.
3. Krajowe strategie nadzoru rynku sporządzone przez państwa członkowskie na podstawie art. 13 rozporządzenia (UE) 2019/1020 obejmują działania zapewniające skuteczne egzekwowanie niniejszego rozporządzenia.
4. Organy nadzoru rynku mogą odzyskać koszty kontroli dokumentów i fizycznych badań produktów od dostawcy w przypadku braku zgodności dostawcy z niniejszym rozporządzeniem lub odpowiednimi aktami delegowanymi przyjętymi na jego podstawie.

Artykuł 13

Akty delegowane

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 14 w celu zmiany:
 - a) załącznika II w odniesieniu do treści i wzoru etykiety;
 - b) załącznika I części D i E oraz załączników II, III, IV, V, VI i VII przez dostosowanie wartości, metod obliczeniowych i wymagań w nich określonych do postępu technologicznego.
2. Do dnia 26 czerwca 2022 r. Komisja przyjmie akty delegowane zgodnie z art. 14 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez wprowadzenie do załączników nowych wymagań informacyjnych dotyczących opon bieżnikowanych, pod warunkiem że będzie dostępna odpowiednia metoda badania.
3. Komisja jest także uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 14 w celu włączenia parametrów lub wymagań informacyjnych dotyczących ścierania i przebiegu opon, gdy tylko dla europejskich lub międzynarodowych organizacji normalizacyjnych dostępne będą wiarygodne, dokładne i odtwarzalne metody badania i pomiaru ścierania i przebiegu opon oraz pod warunkiem spełnienia następujących warunków:
 - a) Komisja przeprowadzi dogłębną ocenę skutków; oraz
 - b) Komisja przeprowadzi odpowiednie konsultacje z zainteresowanymi stronami.
4. W stosownych przypadkach przy przygotowywaniu aktów delegowanych Komisja testuje z udziałem reprezentatywnych grup unijnych klientów treści i wzór etykiet opon w celu zapewnienia, aby etykiety opon były wyraźnie zrozumiałe, oraz publikuje wyniki.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 13, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 25 czerwca 2020 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15

Ocena i składanie sprawozdań

Do dnia 1 czerwca 2025 r. Komisja przeprowadzi ocenę niniejszego rozporządzenia i przedstawi sprawozdanie z tej oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

W sprawozdaniu tym zostanie ocenione, na ile skutecznie niniejsze rozporządzenie i akty delegowane przyjęte na jego podstawie doprowadziły użytkowników końcowych do wyboru opon o lepszych właściwościach użytkowych, przy uwzględnieniu skutków niniejszego rozporządzenia i aktów delegowanych przyjętych na jego podstawie dla przedsiębiorstw, zużycia paliwa, bezpieczeństwa, emisji gazów cieplarnianych, świadomości konsumentów i działań w zakresie nadzoru rynku. W sprawozdaniu ocenione zostaną także koszty i korzyści obowiązkowej niezależnej weryfikacji przez stronę trzecią informacji zamieszczonych na etykiecie opony, przy uwzględnieniu również zdobytego doświadczenia dotyczącego szerszych ram określonych w rozporządzeniu (WE) nr 661/2009.

Artykuł 16

Zmiana rozporządzenia (UE) 2017/1369

Art. 12 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1369 otrzymuje brzmienie:

- „a) wspieraniu organów nadzoru rynku w wykonywaniu ich zadań na mocy niniejszego rozporządzenia i odpowiednich aktów delegowanych, w tym w ich egzekwowaniu, oraz na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/740 (*).

(* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/740 z dnia 25 maja 2020 r. w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych parametrów, zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1369 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1222/2009 (Dz.U. L 177z 5.6.2020, s. 1).”.

Artykuł 17

Uchylenie rozporządzenia (WE) nr 1222/2009

Rozporządzenie (WE) nr 1222/2009 traci moc ze skutkiem od dnia 1 maja 2021 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku VIII do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 maja 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 maja 2020 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

D. M. SASSOLI

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. METELKO-ZGOMBIĆ

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

BADANIE, KLASYFIKACJA I POMIARY PARAMETRÓW OPON

Część A: Klasy efektywności paliwowej i współczynnik oporu toczenia

Klasy efektywności paliwowej określa się i przedstawia na etykiecie opony według podanej w tabeli poniżej skali od A do E, na podstawie współczynnika oporu toczenia (RRC w N/kN) mierzonego zgodnie z załącznikiem 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117 oraz skorygowanego zgodnie z procedurą korygowania uzyskiwanych przez laboratoria wyników określoną w załączniku V.

Jeżeli typ opony należy do więcej niż jednej klasy opon (np. C1 i C2), przy określaniu klasy efektywności paliwowej tego typu opony stosuje się skalę klasyfikacji przyjętą dla najwyższej klasy opon (np. C2, a nie C1).

	Opony C1	Opony C2	Opony C3
Klasa efektywności paliwowej	RRC w N/kN	RRC w N/kN	RRC w N/kN
A	$RRC \leq 6,5$	$RRC \leq 5,5$	$RRC \leq 4,0$
B	$6,6 \leq RRC \leq 7,7$	$5,6 \leq RRC \leq 6,7$	$4,1 \leq RRC \leq 5,0$
C	$7,8 \leq RRC \leq 9,0$	$6,8 \leq RRC \leq 8,0$	$5,1 \leq RRC \leq 6,0$
D	$9,1 \leq RRC \leq 10,5$	$8,1 \leq RRC \leq 9,0$	$6,1 \leq RRC \leq 7,0$
E	$RRC \geq 10,6$	$RRC \geq 9,1$	$RRC \geq 7,1$

Część B: Klasy przyczepności na mokrej nawierzchni

1. Klasę przyczepności na mokrej nawierzchni określa się i przedstawia na etykiecie opony według skali od A do E zgodnie z tabelą poniżej, na podstawie współczynnika przyczepności na mokrej nawierzchni (G) obliczanego zgodnie z pkt 2 i mierzonego zgodnie z załącznikiem 5 do regulaminu EKG ONZ nr 117.

2. Obliczanie współczynnika przyczepności na mokrej nawierzchni (G)

$$G = G(T) - 0,03$$

gdzie:

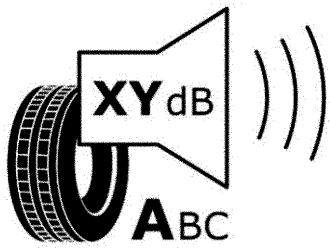
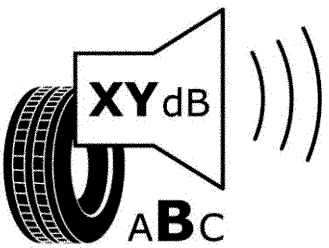
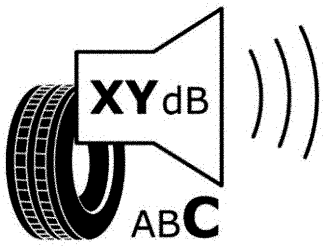
$G(T)$ = współczynnik przyczepności na mokrej nawierzchni opony ocenianej, zmierzony podczas jednego cyklu badawczego

	Opony C1	Opony C2	Opony C3
Klasa przyczepności na mokrej nawierzchni	G	G	G
A	$1,55 \leq G$	$1,40 \leq G$	$1,25 \leq G$
B	$1,40 \leq G \leq 1,54$	$1,25 \leq G \leq 1,39$	$1,10 \leq G \leq 1,24$
C	$1,25 \leq G \leq 1,39$	$1,10 \leq G \leq 1,24$	$0,95 \leq G \leq 1,09$
D	$1,10 \leq G \leq 1,24$	$0,95 \leq G \leq 1,09$	$0,80 \leq G \leq 0,94$
E	$G \leq 1,09$	$G \leq 0,94$	$G \leq 0,79$

Część C: Klasy i wartości pomiarowe zewnętrznego hałasu toczenia

Wartość pomiarową zewnętrznego hałasu toczenia (N w dB(A)) podaje się w decybelach i mierzy zgodnie z załącznikiem 3 do regulaminu EKG ONZ nr 117.

Klasę zewnętrznego hałasu toczenia określa się i przedstawia na etykiecie opony na podstawie wartości granicznej (*LV*) określonej w części C załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 661/2009, jak następuje:

$N \leq LV - 3$	$LV - 3 < N \leq LV$	$N > LV$
		

Część D: Przyczepność na śniegu

Przyczepność na śniegu bada się zgodnie z załącznikiem 7 do regulaminu EKG ONZ nr 117.

Oponę, która osiąga minimalne wartości współczynnika przyczepności na śniegu określone w regulaminie EKG ONZ nr 117, klasyfikuje się jako oponę przeznaczoną do użytkowania w trudnych warunkach ośnieżenia, a na etykiecie opony umieszcza następujący piktogram.

Część E: Przyczepność na lodzie

Przyczepność na lodzie bada się zgodnie z wiarygodnymi, dokładnymi i odtwarzalnymi metodami, w tym, w stosownych przypadkach, normami międzynarodowymi, które uwzględniają ogólnie uznawany najnowszy stan techniki.

Na etykiecie opony, która osiąga odpowiednie minimalne wartości współczynnika przyczepności na lodzie, umieszcza się następujący piktogram.

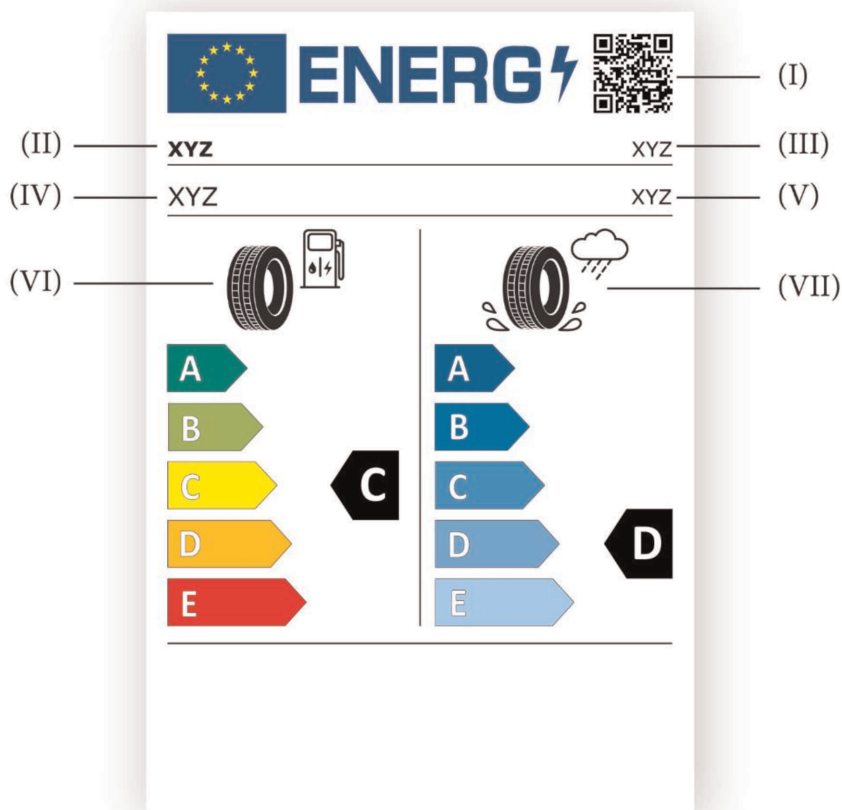

ZAŁĄCZNIK II

TREŚĆ I WZÓR ETYKIETY OPONY

1. Treść etykiety opony

1.1. Informacje zamieszczane w górnej części etykiety opony:

I. Kod QR.

II. Nazwa lub znak towarowy dostawcy.

III. Identyfikator typu opony.

IV. Oznaczenie rozmiaru opony, indeks nośności i symbol indeksu prędkości, zgodnie z regulaminem nr 30 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) ⁽¹⁾, w najbardziej aktualnej wersji mającej zastosowanie do Unii (regulamin EKG ONZ nr 30) i regulaminem nr 54 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) ⁽²⁾, w najbardziej aktualnej wersji mającej zastosowanie do Unii (regulamin EKG ONZ nr 54), dla opon C1, opon C2 i opon C3, w stosownych przypadkach.

V. Klasa opony: tj. C1, C2 lub C3.

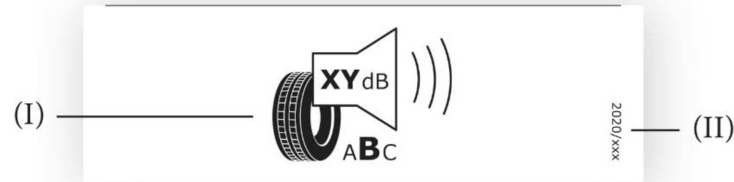
VI. Piktogram efektywności paliwowej, skala i klasa efektywności.

⁽¹⁾ Regulamin nr 30 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji opon pneumatycznych do pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 201 z 30.7.2008, s. 70).

⁽²⁾ Regulamin nr 54 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji opon pneumatycznych pojazdów użytkowych i ich przyczep (Dz.U. L 183 z 11.7.2008, s. 41).

VII. Piktogram przyczepności na mokrej nawierzchni, skala i klasa przyczepności na mokrej nawierzchni.

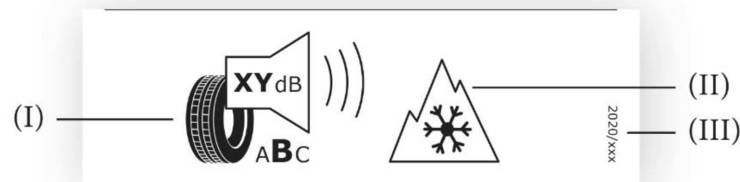
- 1.2. Informacje zamieszczane w dolnej części etykiety opony w przypadku wszystkich opon innych niż opony, które osiągają minimalne wartości współczynnika przyczepności na śniegu określone w regulaminie EKG ONZ nr 117 lub odpowiednie minimalne wartości współczynnika przyczepności na lodzie lub obie te wartości:

I. Piktogram zewnętrznego hałasu toczenia, wartość (wyrażona w dB(A) i zaokrąglona do najbliższej liczby całkowitej) oraz klasa.

II. Numer seryjny niniejszego rozporządzenia: „2020/740”.

- 1.3. Informacje zamieszczane w dolnej części etykiety opon w przypadku opon, które osiągają minimalne wartości współczynnika przyczepności na śniegu określone w regulaminie EKG ONZ nr 117:

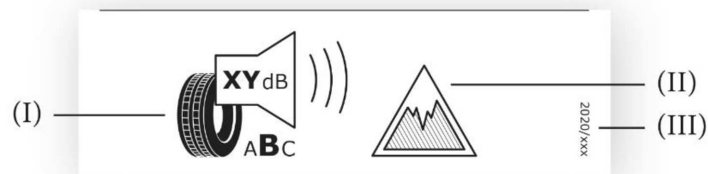

I. Piktogram zewnętrznego hałasu toczenia, wartość (wyrażona w dB(A) i zaokrąglona do najbliższej liczby całkowitej) oraz klasa.

II. Piktogram przyczepności na śniegu.

III. Numer seryjny niniejszego rozporządzenia: „2020/740”.

- 1.4. Informacje zamieszczane w dolnej części etykiety opony w przypadku opon, które osiągają odpowiednie minimalne wartości współczynnika przyczepności na lodzie:

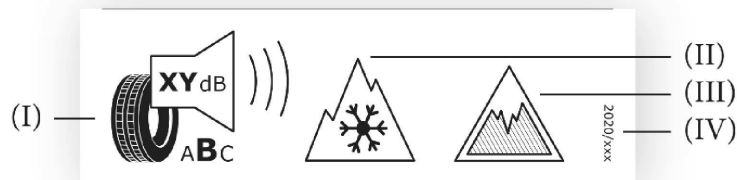

I. Piktogram zewnętrznego hałasu toczenia, wartość (wyrażona w dB(A) i zaokrąglona do najbliższej liczby całkowitej) oraz klasa.

II. Piktogram przyczepności na lodzie.

III. Numer seryjny niniejszego rozporządzenia: „2020/740”.

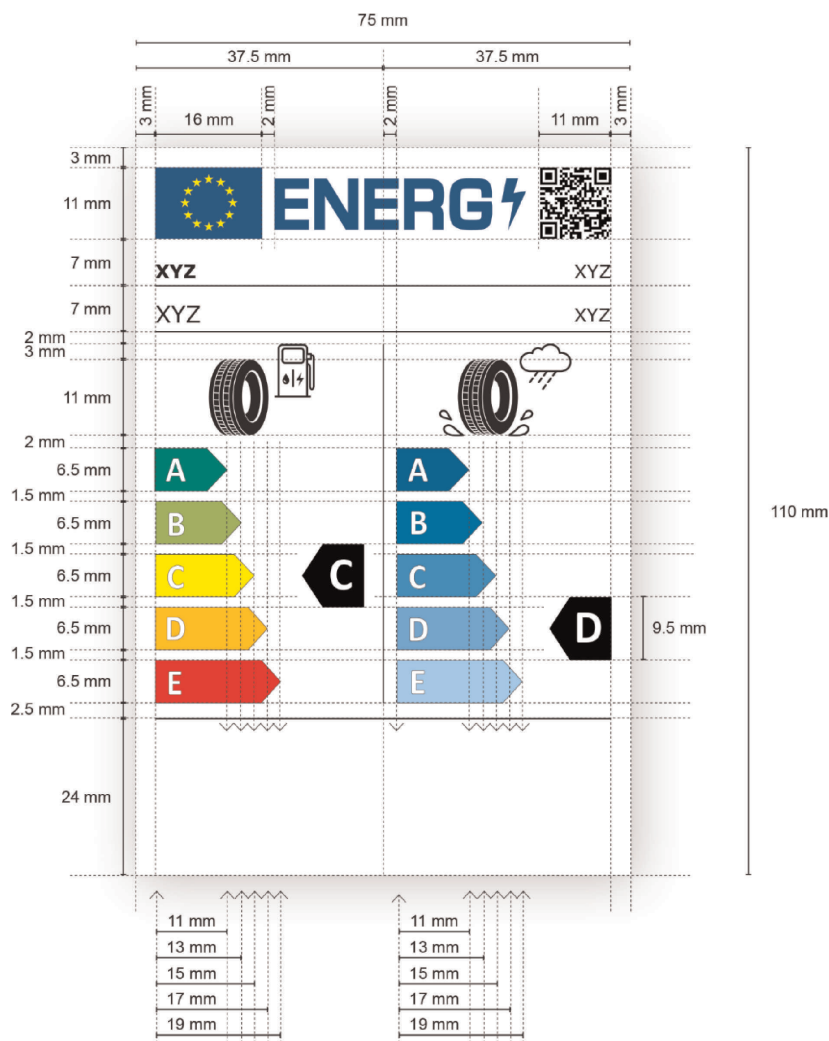
- 1.5. Informacje zamieszczane w dolnej części etykiety opony w przypadku opon, które osiągają zarówno odpowiednie minimalne wartości współczynnika przyczepności na śniegu określone w regulaminie EKG ONZ nr 117, jak i minimalne wartości współczynnika przyczepności na lodzie.

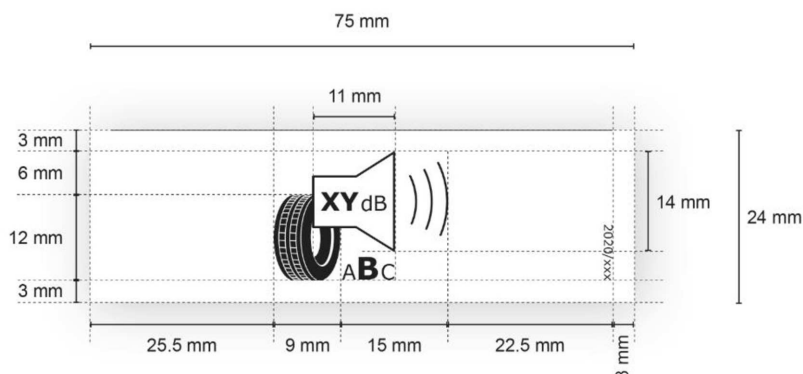
- I. Piktogram zewnętrznego hałasu toczenia, wartość (wyrażona w dB(A) i zaokrąglona do najbliższej liczby całkowitej) oraz klasa.
- II. Piktogram przyczepności na śniegu.
- III. Piktogram przyczepności na lodzie.
- IV. Numer seryjny niniejszego rozporządzenia: „2020/740”.

2. Wzór etykiety opony

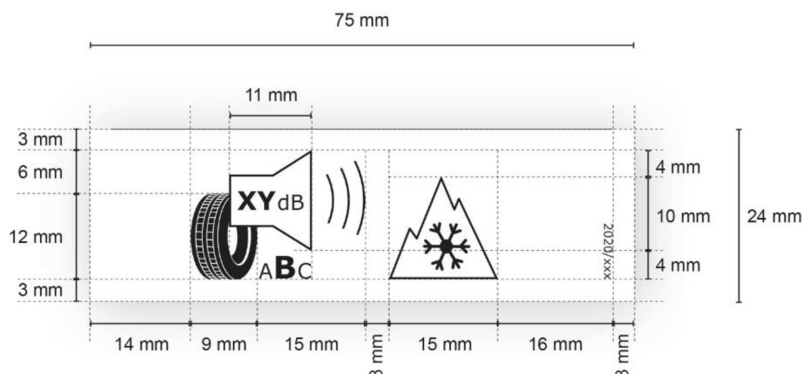
2.1. Wzór górnej części etykiety opony:

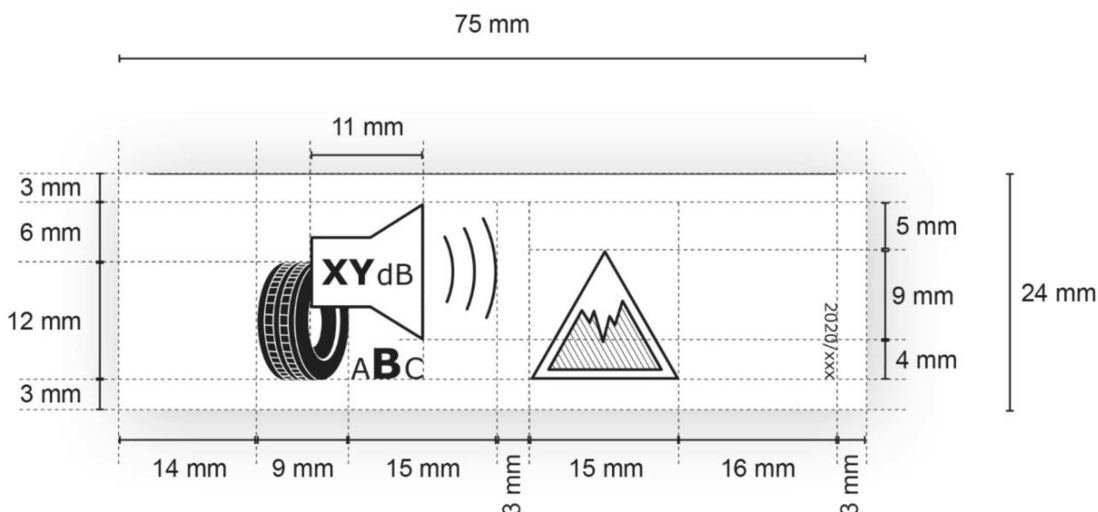
2.1.1. Wzór dolnej części etykiety opony w przypadku wszystkich opon innych niż opony, które osiągają minimalne wartości współczynnika przyczepności na śniegu określone w regulaminie EKG ONZ nr 117 lub odpowiednie minimalne wartości współczynnika przyczepności na lodzie lub obie te wartości:

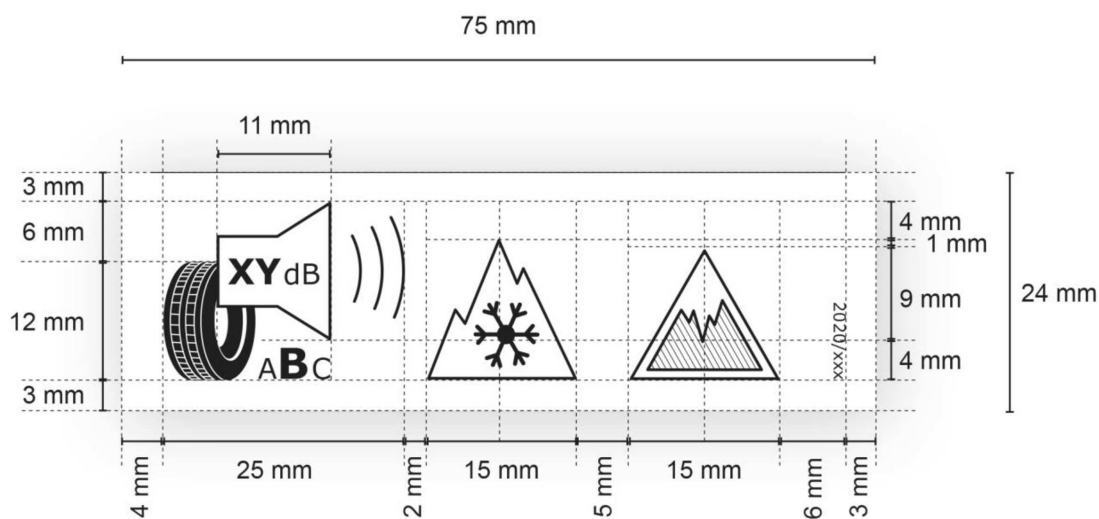
2.1.2. Wzór dolnej części etykiety opony w przypadku opon, które osiągają minimalne wartości współczynnika przyczepności na śniegu określone w regulaminie EKG ONZ nr 117:

2.1.3. Wzór dolnej części etykiety opony w przypadku opon, które osiągają minimalne wartości współczynnika przyczepności na lodzie:

2.1.4. Wzór dolnej części etykiety opony w przypadku opon, które osiągają zarówno odpowiednie minimalne wartości współczynnika przyczepności na śniegu określone w regulaminie EKG ONZ nr 117, jak i minimalne wartości współczynnika przyczepności na lodzie:

2.2. Do celów pkt 2.1:

- minimalne rozmiary etykiety opony: 75 mm szerokości i 110 mm wysokości. Jeżeli jednak etykieta opony jest drukowana w większym formacie, jej treść musi pozostać proporcjonalna do wymiarów przedstawionych w powyższej specyfikacji;
- tło etykiety opony: 100 % biały;
- czcionki: Verdana i Calibri;
- wymiary i specyfikacje elementów etykiety opony: określone powyżej;
- kody kolorów – przy użyciu skali CMYK (cyjan, magenta, żółty i czarny) – spełniają wszystkie następujące wymagania:
 - kolory logo UE:
 - tło: 100,80,0,0,
 - gwiazdy: 0,0,100,0,
 - kolor logo energii: 100,80,0,0,
 - kod QR: 100 % czarny,
 - nazwa lub znak towarowy dostawcy: 100 % czarny czcionką Verdana Bold 7 pkt,
 - identyfikator typu opony: 100 % czarny czcionką Verdana Regular 7 pkt,
 - oznaczenie rozmiaru opony, indeks nośności i symbol indeksu prędkości: 100 % czarny czcionką Verdana Regular 10 pkt,
 - klasa opony: 100 % czarny czcionką Verdana Regular 7 pkt, wyrównany do prawego marginesu,
 - litery stanowiące skalę efektywności paliwowej i skalę przyczepności na mokrej nawierzchni: 100 % biały czcionką Calibri Bold 19 pkt; litery są wyśrodkowane na osi mieszczącej się 4,5 mm od lewej strony strzałek,
 - strzałki tworzące skalę efektywności paliwowej od A do E mają następujące kody kolorów w skali CMYK:
 - klasa A: 100,0,100,0,
 - klasa B: 45,0,100,0,
 - klasa C: 0,0,100,0,
 - klasa D: 0,30,100,0,
 - klasa E: 0,100,100,0,

- strzałki tworzące skalę przyczepności na mokrej nawierzchni od A do E mają następujące kody kolorów w skali CMYK:
 - A: 100,60,0,0,
 - B: 90,40,0,0,
 - C: 65,20,0,0,
 - D: 50,10,0,0,
 - E: 30,0,0,0,
 - podziały wewnętrzne: grubość 0,5 pkt, kolor 100 % czarny,
 - litera wskazująca klasę efektywności paliwowej: 100 % biały czcionką Calibri Bold 33 pkt. Końce strzałek wskazujących klasę efektywności paliwowej i klasę przyczepności na mokrej nawierzchni oraz końce odpowiadających im strzałek w skali od A do E znajdują się na jednej linii. Litera wskazująca klasę efektywności paliwowej i klasę przyczepności na mokrej nawierzchni umieszczona jest w środku prostokątnej części strzałki, której kolor jest 100 % czarny,
 - piktogram efektywności paliwowej: szerokość 16 mm, wysokość 14 mm, grubość 1 pkt, kolor: 100 % czarny,
 - piktogram przyczepności na mokrej nawierzchni: szerokość 20 mm, wysokość 14 mm, grubość 1 pkt, kolor: 100 % czarny,
 - piktogram zewnętrznego hałasu toczenia: szerokość 24 mm, wysokość 18 mm, grubość 1 pkt, kolor: 100 % czarny. Liczba decybeli w głośniku: czcionką Verdana Bold 12 pkt, jednostka „dB”: czcionką Verdana Regular 9 pkt; zakres klas zewnętrznego hałasu toczenia (od A do C): wyśrodkowany pod piktogramem; litera wskazująca mającą zastosowanie klasę zewnętrznego hałasu toczenia: czcionką Verdana Bold 16 pkt; pozostałe litery klas zewnętrznego hałasu toczenia: czcionką Verdana Regular 10 pkt,
 - piktogram przyczepności na śniegu: szerokość 15 mm, wysokość 13 mm, grubość 1 pkt, kolor: 100 % czarny,
 - piktogram przyczepności na lodzie: szerokość 15 mm, wysokość 13 mm, grubość 1 pkt, grubość ukośnych kresek 0,5 pkt, kolor: 100 % czarny,
 - numer rozporządzenia: czcionką Verdana Regular 6 pkt, kolor 100 % czarny.
-

ZAŁĄCZNIK III

KARTA INFORMACYJNA PRODUKTU

Informacje z karty informacyjnej produktu w przypadku opon zamieszczane są w broszurze dotyczącej produktu lub innej dokumentacji dostarczanej wraz z oponą i obejmują:

- a) nazwę handlową lub znak towarowy dostawcy lub producenta, jeżeli nie jest on dostawcą;
 - b) identyfikator typu opony;
 - c) oznaczenie rozmiaru opony, indeks nośności i symbol indeksu prędkości, zgodnie z, w stosownych przypadkach, regulaminem EKG ONZ nr 30 lub regulaminem EKG ONZ nr 54 dla opon C1, opon C2 i opon C3;
 - d) klasę efektywności paliwowej opony zgodnie z załącznikiem I;
 - e) klasę przyczepności opony na mokrej nawierzchni zgodnie z załącznikiem I;
 - f) klasę i wartość w decybelach zewnętrznego hałasu toczenia zgodnie z załącznikiem I;
 - g) informację o tym, czy opona jest oponą przeznaczoną do używania w trudnych warunkach ośnieżenia;
 - h) informację o tym, czy opona jest oponą mającą przyczepność na lodzie;
 - i) datę rozpoczęcia produkcji danego typu opony (dwie cyfry na oznaczenie tygodnia i dwie cyfry na oznaczenie roku);
 - j) datę zakończenia produkcji danego typu opony, gdy jest znana (dwie cyfry na oznaczenie tygodnia i dwie cyfry na oznaczenie roku).
-

ZAŁĄCZNIK IV

INFORMACJE ZAMIESZCZONE W TECHNICZNYCH MATERIAŁACH PROMOCYJNYCH

1. Informacje dotyczące opon są zamieszczane w technicznych materiałach promocyjnych w następującej kolejności:
 - a) klasa efektywności paliwowej (litera od A do E);
 - b) klasa przyczepności na mokrej nawierzchni (litera od A do E);
 - c) klasa i wartość pomiarowa zewnętrznego hałasu toczenia (w dB);
 - d) informacja o tym, czy opona jest oponą przeznaczoną do używania w trudnych warunkach ośnieżenia;
 - e) informacja o tym, czy opona jest oponą mającą przyczepność na lodzie.
2. Informacje, o których mowa w pkt 1, muszą spełniać następujące wymagania:
 - a) być łatwe do odczytania;
 - b) być łatwe do zrozumienia;
 - c) w przypadku gdy w ramach jednej rodziny opon typy opon zostały różnie zaklasyfikowane w zależności od wymiaru lub innych cech, podaje się zakres między typami opon o najłagodniejszych i najlepszych osiągnięciach.
3. Dostawcy zamieszczają również na swojej stronie internetowej następujące dane:
 - a) link do odpowiedniej strony internetowej Komisji poświęconej niniejszemu rozporządzeniu;
 - b) objaśnienie piktogramów wydrukowanych na etykiecie opony;
 - c) oświadczenie podkreślające fakt, że rzeczywiste oszczędności paliwa oraz bezpieczeństwo ruchu drogowego w znacznym stopniu zależą od zachowania kierowców, a zwłaszcza od następujących czynników:
 - ekologicznego prowadzenia pojazdu, które może znacznie przyczynić się do zmniejszenia zużycia paliwa,
 - ciśnienia w oponach, które musi być regularnie sprawdzane w celu zoptymalizowania efektywności paliwowej i przyczepności na mokrej nawierzchni,
 - przestrzegania bezpiecznej odległości między pojazdami.
4. Dostawcy i dystrybutorzy udostępniają również, w stosownych przypadkach, na swojej stronie internetowej oświadczenie podkreślające fakt, że opony mające przyczepność na lodzie są specjalnie przeznaczone do nawierzchni drogowych pokrytych lodem i zbitym śniegiem oraz że powinny być one używane wyłącznie w bardzo trudnych warunkach pogodowych (np. w niskich temperaturach) i że używanie opon mających przyczepność na lodzie w łżejszych warunkach pogodowych (np. przy mokrej nawierzchni lub w wyższych temperaturach) może prowadzić do nieoptymalnych wyników, w szczególności w odniesieniu do przyczepności na mokrej nawierzchni, do kierowania pojazdem i zużycia.

ZAŁĄCZNIK V

PROCEDURA KORYGOWANIA UZYSKIWANYCH PRZEZ LABORATORIA WYNIKÓW POMIARÓW OPORU TOCZENIA

1. Definicje

Na potrzeby procedury korygowania uzyskiwanych przez laboratoria wyników do celów pomiarów oporu toczenia zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „laboratorium referencyjne” oznacza laboratorium wchodzące w skład sieci laboratoriów, których nazwy zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* na potrzeby procedury korygowania uzyskiwanych przez laboratoria wyników, i zdolne uzyskać dokładność wyników pomiarów określoną w sekcji 3 za pomocą swojej maszyny wzorcującej;
- 2) „laboratorium kandydujące” oznacza laboratorium uczestniczące w procedurze korygowania uzyskiwanych przez laboratoria wyników, które nie jest laboratorium referencyjnym;
- 3) „opona kalibracyjna” oznacza oponę, która poddawana jest badaniu na potrzeby przeprowadzenia procedury korygowania wyników uzyskiwanych przez laboratoria;
- 4) „komplet opon kalibracyjnych” oznacza komplet złożony z co najmniej pięciu opon kalibracyjnych służący do korygowania jednej maszyny;
- 5) „wartość wyznaczona” oznacza teoretyczną wartość współczynnika oporu toczenia (RRC) dla jednej opony kalibracyjnej, zmierzoną przez teoretyczne laboratorium reprezentatywne dla sieci laboratoriów referencyjnych wykorzystywanej na potrzeby procedury korygowania wyników uzyskiwanych przez laboratoria;
- 6) „maszyna” oznacza każdy wałek do testowania opon w ramach jednej konkretnej metody pomiaru; przykładowo dwóch wałków pracujących na tym samym bębnie nie uważa się za jedną maszynę.

2. Przepisy ogólne

2.1. Zasada

Wartość pomiarową (m) współczynnika oporu toczenia uzyskaną w laboratorium referencyjnym (l) ($RRC_{m,l}$) koryguje się tak, aby odpowiadała wartościom wyznaczonym dla sieci laboratoriów referencyjnych.

Wartość pomiarową (m) współczynnika oporu toczenia uzyskaną przez maszynę w laboratorium kandydującym (c) ($RRC_{m,c}$) koryguje się względem jednego, wybranego przezeń laboratorium referencyjnego należącego do sieci.

2.2. Wymagania dotyczące wyboru opon

Komplety opon kalibracyjnych wybiera się na potrzeby procedury korygowania uzyskiwanych przez laboratoria wyników zgodnie z następującymi kryteriami. Jeden komplet opon kalibracyjnych wybiera się wspólnie dla opon C1 i opon C2, a jeden – dla opon C3:

- a) komplet opon kalibracyjnych wybiera się tak, aby objąć pełen zakres różnych wartości RRC wspólnie dla opon C1 i opon C2 lub dla opon C3; różnica pomiędzy najwyższą i najniższą wartością RRC_m w danym komplecie opon kalibracyjnych przed korygowaniem wyników i po jego dokonaniu musi wynosić w każdym przypadku co najmniej:
 - (i) 3 N/kN w przypadku opon C1 i opon C2; oraz
 - (ii) 2 N/kN w przypadku opon C3;
- b) dla każdej opony kalibracyjnej w komplecie opon kalibracyjnych rozkład wartości RRC_m uzyskanych na podstawie zadeklarowanych wartości RRC w laboratoriach kandydujących lub referencyjnych ($RRC_{m,c}$ lub $RRC_{m,l}$) musi być równomierny;
- c) wartości indeksu nośności muszą odpowiednio obejmować zakres badanych opon, zapewniając, aby wartości oporu toczenia również obejmowały zakres badanych opon.

Każdą oponę kalibracyjną sprawdza się przed użyciem i wymienia, gdy:

- a) stan opony kalibracyjnej uniemożliwia jej użycie w dalszych badaniach; lub
- b) odchylenia $RRC_{m,c}$ lub $RRC_{m,l}$ przekraczają 1,5 % w porównaniu z wcześniejszymi pomiarami po korekcie uwzględniającej ewentualny dryft maszyny.

2.3. Metoda pomiaru

Laboratorium referencyjne wykonuje pomiar każdej opony kalibracyjnej czterokrotnie i zachowuje trzy ostatnie wyniki do dalszej analizy zgodnie z pkt 4 załącznika 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117 i na warunkach określonych w pkt 3 załącznika 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117.

Laboratorium kandydujące wykonuje pomiar każdej opony kalibracyjnej ($n + 1$)-krotnie, gdzie wartość n określona jest w sekcji 5 niniejszego załącznika, i zachowuje n ostatnich wyników do dalszej analizy zgodnie z pkt 4 załącznika 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117 i z zastosowaniem warunków określonych w pkt 3 załącznika 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117.

Przy każdym pomiarze opony kalibracyjnej zdejmuje się z maszyny zespół opona/koło i ponownie przeprowadza się całą procedurę badania, o której mowa w pkt 4 załącznika 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117.

Laboratorium kandydujące lub referencyjne oblicza:

- wartość pomiarową każdego pomiaru dla każdej opony kalibracyjnej w sposób określony w pkt 6.2 i 6.3 załącznika 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117 (tzn. skorygowaną dla temperatury 25 °C i średnicy bębna wynoszącej 2 m);
- średnią z trzech ostatnich wartości pomiarowych dla każdej opony kalibracyjnej (w przypadku laboratoriów referencyjnych) lub średnią n ostatnich wartości pomiarowych dla każdej opony kalibracyjnej (w przypadku laboratoriów kandydujących); oraz
- odchylenie standardowe (σ_m) według następującego wzoru:

$$\sigma_m = \sqrt{\frac{1}{p} \cdot \sum_{i=1}^p \sigma_{m,i}^2}$$

$$\sigma_{m,i} = \sqrt{\frac{1}{n-1} \cdot \sum_{j=2}^{n+1} \left(Cr_{i,j} - \frac{1}{n} \cdot \sum_{j=2}^{n+1} Cr_{i,j} \right)^2}$$

gdzie:

- i to numer kolejny opony kalibracyjnej z zakresu od 1 do p ;
- j to numer kolejny n ostatnich powtórzeń każdego pomiaru dla danej opony kalibracyjnej z zakresu od 2 do $n + 1$
- $n + 1$ to liczba powtórzeń pomiaru opony (dla laboratoriów referencyjnych $n + 1 = 4$, a dla laboratoriów kandydujących $n + 1 \geq 4$);
- p to liczba opon kalibracyjnych ($p \geq 5$).

2.4. Formaty danych wykorzystywane w obliczeniach i prezentacji wyników

Zmierzone wartości RRC, z uwzględnieniem korekty o średnicę bębna i temperaturę, zaokrągla się do dwóch miejsc po przecinku.

Następnie obliczenia wykonuje się na wszystkich cyfrach: bez dalszego zaokrąglenia, z wyjątkiem końcowych równań korygujących.

Wszystkie wartości odchylenia standardowego podaje się z dokładnością do trzech miejsc po przecinku.

Wszystkie wartości RRC podaje się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.

Wszystkie wartości współczynników korekcyjnych ($A1_b$, $B1_b$, $A2_c$ i $B2_c$) zaokrągla się i podaje z dokładnością do czterech miejsc po przecinku.

3. Wymagania dotyczące laboratoriów referencyjnych i ustalanie wartości wyznaczonych

Wartości wyznaczone dla każdej opony kalibracyjnej ustalane są przez sieć laboratoriów referencyjnych. Co dwa lata sieć dokonuje oceny stabilności i aktualności wartości wyznaczonych.

Każde należące do sieci laboratorium referencyjne musi odpowiadać specyfikacjom określonym w załączniku 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117, a wartość odchylenia standardowego (σ_m) nie może dla niego przekraczać:

- 0,05 N/kN dla opon C1 i opon C2; oraz
- 0,05 N/kN dla opon C3.

Komplety opon kalibracyjnych, które zostały wybrane zgodnie z sekcją 2.2, poddaje się pomiarom zgodnie z sekcją 2.3 w każdym laboratorium referencyjnym należącym do sieci.

Dla każdej opony kalibracyjnej wartość wyznaczona stanowi średnią wartości pomiarowych uzyskanych dla danej opony w laboratoriach referencyjnych należących do sieci.

4. Procedura korygowania wyników uzyskiwanych przez laboratorium referencyjne do wartości wyznaczonych

Każde laboratorium referencyjne (*l*) koryguje uzyskiwane wyniki do wartości wyznaczonych dla każdego nowego zbioru uzyskanych wyników oraz do wartości wyznaczonych po każdej istotnej modyfikacji maszyny lub każdym dryfcie pochodzących z niej danych dotyczących monitorowania opon kontrolnych.

Do korekty wszystkich poszczególnych danych wykorzystuje się metodę regresji liniowej. Wartości współczynników regresji, $A1_l$ i $B1_l$, oblicza się następująco:

$$RRC = A1_l \times RRC_{m,l} + B1_l$$

gdzie:

RRC_l jest wartością wyznaczoną współczynnika oporu toczenia;

$RRC_{m,l}$ jest indywidualną wartością współczynnika oporu toczenia zmierzoną przez laboratorium referencyjne „*l*”, z uwzględnieniem korekty o temperaturę i średnicę bębna.

5. Wymagania dotyczące laboratoriów kandydujących

Laboratoria kandydujące powtarzają procedurę korygowania uzyskiwanych wyników co najmniej raz na dwa lata dla każdej maszyny oraz po każdej istotnej modyfikacji maszyny lub każdym dryfcie pochodzących z niej danych dotyczących monitorowania opon kontrolnych.

Wspólny komplet pięciu różnych opon, które zostały wybrane zgodnie z sekcją 2.2, poddaje się pomiarom zgodnie z sekcją 2.3 najpierw w laboratorium kandydującym, a następnie w jednym laboratorium referencyjnym. Na wniosek laboratorium kandydującego badaniom można poddać więcej niż pięć opon kalibracyjnych.

Laboratorium kandydujące dostarcza komplet opon kalibracyjnych do wybranego laboratorium referencyjnego.

Laboratorium kandydujące (*c*) musi odpowiadać specyfikacjom określonym w załączniku 6 do regulaminu EKG ONZ nr 117, a wartość odchylenia standardowego (σ_m) nie powinna dla niego przekraczać:

a) 0,075 N/kN dla opon C1 i opon C2; oraz

b) 0,06 N/kN dla opon C3.

W przypadku gdy dla danego laboratorium kandydującego wartość odchylenia standardowego (σ_m) na podstawie czterech pomiarów, z których trzy ostatnie wykorzystuje się do obliczeń, przekracza te wartości, liczba $n+1$ powtórzeń pomiaru zwiększa się następująco dla całej partii:

$$n + 1 = 1 + (\sigma_m/\gamma)^2, \text{ po zaokrągleniu w górę do najbliższej liczby całkowitej}$$

gdzie:

$$\gamma = 0,043 \text{ N/kN dla opon C1 i opon C2;}$$

$$\gamma = 0,035 \text{ N/kN dla opon C3.}$$

6. Procedura korygowania wyników uzyskiwanych przez laboratorium kandydujące

Jedno należące do sieci laboratorium referencyjne (*l*) oblicza funkcję regresji liniowej dla wszystkich poszczególnych danych laboratorium kandydującego (*c*). Wartości współczynników regresji, $A2_c$ i $B2_c$, oblicza się następująco:

$$RRC_{m,l} = A2_c \times RRC_{m,c} + B2_c$$

gdzie:

$RRC_{m,l}$ jest indywidualną wartością współczynnika oporu toczenia zmierzoną przez laboratorium referencyjne (*l*), z uwzględnieniem korekty o temperaturę i średnicę bębna;

$RRC_{m,c}$ jest indywidualną wartością współczynnika oporu toczenia zmierzoną przez laboratorium kandydujące (*c*), z uwzględnieniem korekty o temperaturę i średnicę bębna.

Jeżeli współczynnik determinacji R^2 jest niższy niż 0,97, nie koryguje się wyników uzyskiwanych przez laboratorium kandydujące.

Skorygowaną wartość współczynnika RRC dla opon badanych w laboratorium kandydującym oblicza się następująco:

$$RRC = (A1_l \times A2_c) \times RRC_{m,c} + (A1_l \times B2_c + B1_l)$$

ZAŁĄCZNIK VI

PROCEDURA WERYFIKACJI

Zgodność z niniejszym rozporządzeniem zadeklarowanych klas efektywności paliwowej, przyczepności na mokrej nawierzchni oraz zewnętrznego hałasu toczenia, jak również zadeklarowanych wartości i wszelkich dodatkowych informacji o właściwościach użytkowych podanych na etykiecie opony ocenia się, w przypadku każdego typu opon lub każdej grupy opon ustalonej przez dostawcę, zgodnie z następującą procedurą:

1. Najpierw bada się pojedynczą oponę lub komplet opon. Jeżeli wartości pomiarowe są zgodne z zadeklarowanymi klasami lub zadeklarowaną wartością zewnętrznego hałasu toczenia w zakresie dopuszczalnych odchyień na potrzeby weryfikacji, o których mowa w tabeli poniżej, etykietę opony uważa się za zgodną z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli wartości pomiarowe nie są zgodne z zadeklarowanymi klasami lub zadeklarowaną wartością zewnętrznego hałasu toczenia w zakresie dopuszczalnych odchyień na potrzeby weryfikacji określonych w tabeli poniżej, badaniu poddaje się trzy dodatkowe opony lub komplety opon. W celu weryfikacji zadeklarowanych informacji, z uwzględnieniem dopuszczalnych odchyień na potrzeby weryfikacji, o których mowa w tabeli poniżej, przyjmuje się średnią wartość pomiarową wynikającą z badań wykonanych na takich trzech oponach lub kompletach opon.

2. W przypadku gdy podane na etykiecie opony klasy lub wartości pochodzą z wyników badań homologacji typu uzyskanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 661/2009 lub regulaminem EKG ONZ nr 117, państwa członkowskie mogą wykorzystać dane pomiarowe uzyskane na podstawie badań zgodności produkcji danych opon, które były przeprowadzone w ramach procedury homologacji typu ustanowionej rozporządzeniem (UE) 2018/858.

W ocenach danych pomiarowych uzyskanych na podstawie badań zgodności produkcji należy uwzględnić dopuszczalne odchylenia na potrzeby weryfikacji, o których mowa w tabeli poniżej.

Mierzony parametr	Dopuszczalne odchylenia na potrzeby weryfikacji
RRC (efektywność paliwowa)	Skorygowana wartość pomiarowa nie może przekraczać górnej wartości granicznej (maksymalnej wartości RRC) dla zadeklarowanej klasy o więcej niż 0,3 N/kN.
Zewnętrzny hałas toczenia	Wartość pomiarowa nie może przekraczać zadeklarowanej wartości N o więcej niż 1 dB(A).
Przyczepność na mokrej nawierzchni	Wartość pomiarowa G(T) nie może być niższa od dolnej wartości granicznej (minimalnej wartości G) dla zadeklarowanej klasy.
Przyczepność na śniegu	Wartość pomiarowa nie może być niższa od minimalnej wartości wskaźnika przyczepności na śniegu
Przyczepność na lodzie	Wartość pomiarowa nie może być niższa od minimalnej wartości wskaźnika przyczepności na lodzie.

ZAŁĄCZNIK VII

INFORMACJE WPROWADZANE PRZEZ DOSTAWCĘ DO BAZY DANYCH O PRODUKTACH

1. Informacje wprowadzane do publicznej części bazy danych o produktach:
 - a) nazwa lub znak towarowy, adres, dane kontaktowe i inna prawna identyfikacja dostawcy;
 - b) identyfikator typu opony;
 - c) etykieta opony w formacie elektronicznym;
 - d) klasa(-y) i inne parametry na etykiecie opony; oraz
 - e) parametry z karty informacyjnej produktu w formacie elektronicznym.

 2. Informacje wprowadzane przez dostawcę do części bazy danych o produktach dotyczącej zgodności:
 - a) identyfikator typu opony wszystkich równoważnych typów opon, które zostały już wprowadzone do obrotu;
 - b) ogólny opis typu opony, w tym jej wymiary, indeks nośności i indeks prędkości, wystarczające do jej jednoznacznej i łatwej identyfikacji;
 - c) protokoły badania, klasyfikacji i pomiarów parametrów opon określonych w załączniku I;
 - d) ewentualne szczególne środki ostrożności, które muszą być podejmowane, gdy dany typ opony jest składany, instalowany, konserwowany lub badany;
 - e) zmierzone parametry techniczne typu opony, w stosownych przypadkach; oraz
 - f) obliczenia wykonane przy użyciu zmierzonych parametrów technicznych.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 1222/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	-
art. 1 ust. 2	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
art. 3 pkt 1	art. 3 pkt 1
-	art. 3 pkt 2
art. 3 pkt 2	art. 3 pkt 3
-	art. 3 pkt 4
-	art. 3 pkt 5
art. 3 pkt 3	art. 3 pkt 6
art. 3 pkt 4	art. 3 pkt 7
-	art. 3 pkt 8
art. 3 pkt 5	art. 3 pkt 9
-	art. 3 pkt 10
-	art. 3 pkt 11
art. 3 pkt 6	art. 3 pkt 12
art. 3 pkt 7	art. 3 pkt 13
art. 3 pkt 8	art. 3 pkt 14
art. 3 pkt 9	art. 3 pkt 15
art. 3 pkt 10	art. 3 pkt 16
art. 3 pkt 11	art. 3 pkt 17
-	art. 3 pkt 18
art. 3 pkt 12	art. 3 pkt 19
art. 3 pkt 13	art. 3 pkt 20
-	art. 3 pkt 21
-	art. 3 pkt 22
-	art. 3 pkt 23
-	art. 3 pkt 24
art. 4	art. 4
art. 4 ust. 1	art. 4 ust. 1
art. 4 ust. 1 lit. a)	art. 4 ust. 1 lit. a)
art. 4 ust. 1 lit. b)	art. 4 ust. 1 lit. b)
art. 4 ust. 2	-

Rozporządzenie (WE) nr 1222/2009	Niniejsze rozporządzenie
-	art. 4 ust. 2
-	art. 4 ust. 3
art. 4 ust. 3	art. 4 ust. 4
art. 4 ust. 4	art. 4 ust. 5
-	art. 4 ust. 6
-	art. 4 ust. 7
-	art. 4 ust. 8
-	art. 4 ust. 9
-	art. 4 ust. 10
-	art. 5
art. 5 ust. 1	art. 6 ust. 1
art. 5 ust. 1 lit. a)	art. 6 ust. 1 lit. a)
art. 5 ust. 1 lit. b)	art. 6 ust. 1 lit. b)
-	art. 6 ust. 2
-	art. 6 ust. 3
art. 5 ust. 2	art. 6 ust. 4
art. 5 ust. 3	-
-	art. 6 ust. 5
-	art. 6 ust. 6
-	art. 6 ust. 7
art. 6	art. 7
-	art. 8
art. 7	art. 9
art. 8	art. 10
art. 9 ust. 1	art. 11 ust. 1
art. 9 ust. 2	art. 11 ust. 1
art. 9 ust. 2 zdanie drugie	art. 4 ust. 5
art. 10	art. 11 ust. 2
-	art. 11 ust. 3
art. 11 lit. a)	-
art. 11 lit. b)	-
art. 11 lit. c)	art. 13 ust. 1 lit. b)
art. 12	art. 11 ust. 4
-	art. 11 ust. 5
-	art. 12

Rozporządzenie (WE) nr 1222/2009	Niniejsze rozporządzenie
-	art. 13
-	art. 13 ust. 1
-	art. 13 ust. 2
-	art. 13 ust. 3
-	art. 13 ust. 4
-	art. 14
art. 13	-
art. 14	-
-	art. 15
art. 15	-
-	art. 16
-	art. 17
art. 16	art. 18
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
-	załącznik III
załącznik III	załącznik IV
załącznik IV	załącznik VI
załącznik IVa	załącznik V
załącznik V	
-	załącznik VII
-	załącznik VIII

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2020/741
z dnia 25 maja 2020 r.
w sprawie minimalnych wymogów dotyczących ponownego wykorzystania wody
(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zasoby wodne w Unii znajdują się pod coraz większą presją, co prowadzi do niedoboru wody i pogorszenia jej jakości. Do zmniejszenia dostępności wody słodkiej wynikającego z rozwoju miast i rolnictwa znacząco przyczyniają się w szczególności zmiana klimatu, nieprzewidywalne zjawiska pogodowe i susze.
- (2) Zdolność Unii do reagowania na coraz większą presję na zasoby wodne może wzrosnąć dzięki upowszechnieniu ponownego wykorzystywania oczyszczonych ścieków, ograniczeniu eksploatacji jednolitych części wód powierzchniowych i podziemnych, ograniczeniu skutków uwalniania oczyszczonych ścieków do wód powierzchniowych i propagowaniu oszczędzania wody poprzez wielokrotne wykorzystywanie ścieków komunalnych, przy zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony środowiska. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE ⁽⁴⁾ ponowne wykorzystanie wody, w połączeniu z propagowaniem stosowania w przemyśle technologii umożliwiających efektywne gospodarowanie wodą i wodooszczędnych technik nawadniania, wymienia się jako jeden z dodatkowych środków, które państwa członkowskie mogą stosować, by osiągnąć cele tej dyrektywy w zakresie dobrego stanu jednolitych części wód powierzchniowych i podziemnych w ujęciu ilościowym i jakościowym. Dyrektywa Rady 91/271/EWG ⁽⁵⁾ zawiera wymóg, aby oczyszczone ścieki były ponownie wykorzystywane w każdym przypadku, kiedy jest to właściwe.
- (3) Komunikat Komisji z dnia 14 listopada 2012 r. „Plan ochrony zasobów wodnych Europy” wskazuje na potrzebę stworzenia instrumentu, który regulowałby na poziomie unijnym normy ponownego wykorzystania wody w celu usunięcia przeszkód utrudniających powszechne wykorzystanie alternatywnych metod dostaw wody, czyli takich, które mogą przyczynić się do zmniejszenia niedoboru wody i złagodzenia podatności na zagrożenia systemów podażi wody.
- (4) W komunikacie Komisji z dnia 18 lipca 2007 r. „Rozwiązanie problemu dotyczącego niedoboru wody i susz w Unii Europejskiej” ustanawia się hierarchię środków, które państwa członkowskie powinny uwzględnić w zarządzaniu niedoborem wody i suszami. Stwierdza się w nim, że w regionach, gdzie wszystkie środki zapobiegawcze zostały wprowadzone zgodnie z hierarchizacją możliwych rozwiązań problemów związanych z wodą i w których nadal zapotrzebowanie na wodę jest większe niż jej podaż, dodatkowa infrastruktura wodociągowa może, w pewnych okolicznościach i z należyтым uwzględnieniem aspektu kosztów i korzyści, służyć jako alternatywna metoda w celu złagodzenia skutków poważnej suszy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 110 z 22.3.2019, s. 94.

⁽²⁾ Dz.U. C 86 z 7.3.2019, s. 353.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 lutego 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 7 kwietnia 2020 r. (Dz.U. C 147 z 4.5.2020, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 maja 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z 30.5.1991, s. 40).

- (5) W swojej rezolucji z dnia 9 października 2008 r. w sprawie sposobu rozwiązywania problemu dotyczącego niedoboru wody i susz w Unii Europejskiej ⁽⁶⁾, Parlament Europejski przypomina, że w gospodarce zasobami wodnymi należy preferować podejście regulujące popyt, ale uznaje, że Unia powinna przyjąć całościowe w gospodarce zasobami wodnymi, łączące środki kontroli popytu, środki mające na celu optymalizację istniejących zasobów w ramach cyklu wodnego, a także środki mające na celu tworzenie nowych zasobów, a także, że podejście to musi łączyć kwestie środowiskowe, społeczne i gospodarcze.
- (6) W swoim komunikacie z dnia 2 grudnia 2015 r. „Zamknięcie obiegu - plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym” Komisja zobowiązała się do podjęcia szeregu działań, aby zachęcać do ponownego wykorzystywania oczyszczonych ścieków, w tym do opracowania wniosku ustawodawczego w sprawie minimalnych wymogów w zakresie ponownego wykorzystania wody. Komisja powinna zaktualizować swój plan działania i traktować zasoby wody jako priorytetowy obszar interwencji.
- (7) Celem niniejszego rozporządzenia jest ułatwienie stosowania ponownego wykorzystania wody we wszystkich sytuacjach, w których jest to odpowiednie i korzystne pod względem kosztów, a tym samym stworzenie ram wspomagających dla tych państw członkowskich, które chcą lub muszą stosować ponowne wykorzystanie wody. Ponowne wykorzystanie wody to obiecująca opcja dla wielu państw członkowskich, ale obecnie tylko mała ich liczba faktycznie ją stosuje i przyjęła krajowe ustawodawstwo lub normy w tym zakresie. Niniejsze rozporządzenie powinno być wystarczająco elastyczne, by umożliwić dalsze stosowanie ponownego wykorzystania wody, a jednocześnie zapewnić innym państwom możliwość stosowania tych zasad, gdy zdecydują się na wprowadzenie tej praktyki na późniejszym etapie. Każda decyzja o niestosowaniu ponownego wykorzystania wody powinna zostać należycie uzasadniona na podstawie kryteriów przedstawionych w niniejszym rozporządzeniu i poddawana regularnemu przeglądowi.
- (8) Dyrektywa 2000/60/WE zapewnia państwom członkowskim niezbędną elastyczność, aby w programach środków przyjmowanych przez nie w celu wsparcia ich wysiłków służących osiągnięciu celów dotyczących jakości wody ustanowionych w tej dyrektywie uwzględniać środki dodatkowe. Otwarty wykaz dodatkowych środków zamieszczony w części B załącznika VI do dyrektywy 2000/60/WE zawiera, między innymi, środki dotyczące ponownego wykorzystania wody. W tym kontekście i zgodnie z hierarchią środków, które mogą być rozważane przez państwa członkowskie do celów radzenia sobie z niedoborem wody i suszami, i która zachęca do stosowania środków oszczędzania wody i nadaje niższą rangę polityce cenowej dotyczącej wody i rozwiązaniom alternatywnym oraz należyście uwzględniając kwestię stosunku kosztów do korzyści, minimalne wymogi dotyczące ponownego wykorzystania wody ustanowione w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie we wszystkich przypadkach, gdy oczyszczone ścieki komunalne z oczyszczalni ścieków komunalnych są ponownie wykorzystywane, zgodnie z dyrektywą 91/271/EWG, do nawadniania w rolnictwie.
- (9) Uważa się, że ponowne wykorzystanie odpowiednio oczyszczonych ścieków, na przykład z oczyszczalni ścieków komunalnych, ma mniejszy wpływ na środowisko niż inne alternatywne źródła zaopatrzenia w wodę, takie jak przerzuty wody lub odsalanie. Jednak tego rodzaju ponowne wykorzystanie wody, które może zmniejszyć marnotrawienie wody i prowadzić do oszczędzania wody, jest w Unii stosowane jedynie w ograniczonym zakresie. Wydaje się, że wynika to częściowo ze znacznych kosztów systemów ponownego wykorzystania ścieków i braku wspólnych unijnych norm środowiskowych i zdrowotnych w zakresie ponownego wykorzystania wody oraz, w szczególności w odniesieniu do produktów rolnych, z uwagi na potencjalne ryzyka dla zdrowia i środowiska oraz potencjalnych przeszkód w swobodnym przepływie takich produktów, które były nawadniane odzyskaną wodą.
- (10) Normy zdrowotne w odniesieniu do higieny żywności dotyczące produktów rolnych nawadnianych odzyskaną wodą mogą zostać osiągnięte jedynie w przypadku, gdy wymogi dotyczące jakości odzyskanej wody przeznaczonej do nawadniania w rolnictwie nie będą różniły się w sposób istotny między państwami członkowskimi. Harmonizacja wymogów mogłaby przyczynić się również do skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do tych produktów. Należy zatem wprowadzić minimalne poziomy harmonizacji, ustanawiając minimalne wymogi dotyczące jakości wody i jej monitorowania. Te minimalne wymogi powinny obejmować minimalne parametry dla odzyskanej wody, które oparte są na sprawozdaniach technicznych Wspólnego Centrum Badawczego Komisji i powinny odzwierciedlać międzynarodowe normy w zakresie ponownego wykorzystania wody oraz inne, surowsze lub dodatkowe wymogi dotyczące jakości, nałożone w razie potrzeby przez właściwe organy wraz ze wszelkimi odpowiednimi środkami zapobiegawczymi.
- (11) Ponowne wykorzystanie wody do nawadniania w rolnictwie może się również przyczynić do propagowania gospodarki o obiegu zamkniętym dzięki odzyskiwaniu składników odżywczych z odzyskanej wody i wykorzystywaniu ich w uprawach z użyciem technik fertygacji. W ten sposób ponowne wykorzystanie wody może potencjalnie prowadzić do zmniejszenia potrzeby dodatkowego stosowania nawozów mineralnych. Użytkownicy końcowi powinni być informowani o zawartości składników odżywczych w odzyskanej wodzie.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 33.

- (12) Ponowne wykorzystanie wody może przyczyniać się do odzyskiwania składników odżywczych zawartych w oczyszczonych ściekach komunalnych, a wykorzystanie odzyskanej wody do celów nawadniania w rolnictwie lub leśnictwie może być sposobem na ponowne włączenie składników odżywczych, takich jak azot, fosfor i potas, do naturalnych cykli biochemicznych.
- (13) Wśród powodów rzadkiego stosowania ponownego wykorzystania wody w Unii wymienia się wysoki poziom inwestycji konieczny do modernizacji oczyszczalni ścieków komunalnych i brak zachęt finansowych dla stosowania ponownego wykorzystania wody w rolnictwie. Powinna istnieć możliwość zaradzenia tym kwestiom poprzez promowanie innowacyjnych programów i zachęt ekonomicznych, tak by odpowiednio uwzględnić koszty oraz korzyści społeczno-gospodarcze i środowiskowe ponownego wykorzystania wody.
- (14) Przestrzeganie minimalnych wymogów w zakresie ponownego wykorzystania wody powinno być zgodne z unijną polityką wodną i powinno przyczynić się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju określonych w „Agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030” Organizacji Narodów Zjednoczonych, a w szczególności do realizacji celu 6 polegającego na zapewnieniu wszystkim ludziom dostępu do wody i warunków sanitarnych poprzez zrównoważoną gospodarkę zasobami wodnymi, a także do znacznego zwiększenia recyklingu wody i bezpiecznego ponownego wykorzystania wody na całym świecie z myślą o przyczynieniu się do osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju 12 dotyczącego zrównoważonej konsumpcji i produkcji. Ponadto celem niniejszego rozporządzenia powinno być zapewnienie stosowania art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dotyczącego ochrony środowiska.
- (15) W niektórych przypadkach operatorzy zakładów odzyskiwania wody nadal transportują i przechowują odzyskaną wodę poza terenem zakładu, przed jej dostarczeniem do następnych podmiotów w łańcuchu, takich jak operator prowadzący dystrybucję odzyskanej wody, operator systemu przechowywania odzyskanej wody lub użytkownik końcowy. Konieczne jest określenie punktu kontroli zgodności z przepisami, aby wyjaśnić gdzie kończy się odpowiedzialność operatora zakładu odzyskiwania wody, a gdzie zaczyna się odpowiedzialność kolejnego podmiotu w łańcuchu.
- (16) Zarządzanie ryzykiem powinno obejmować identyfikację i zarządzanie ryzykiem w sposób proaktywny oraz powinno uwzględniać koncepcję produkcji odzyskanej wody o określonej jakości wymaganej dla określonych zastosowań. Ocena ryzyka powinna opierać się na kluczowych elementach zarządzania ryzykiem oraz określać wszelkie dodatkowe wymogi dotyczące jakości wody niezbędne do zapewnienia odpowiedniej ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt. W tym celu plany zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody powinny zapewniać bezpieczne wykorzystanie odzyskanej wody i zarządzanie nią oraz brak ryzyka dla środowiska lub dla zdrowia ludzi lub zwierząt. W przygotowaniu takich planów zarządzania ryzykiem wykorzystać można istniejące wytyczne lub normy międzynarodowe, takie jak ISO 20426:2018: Wytyczne dotyczące oceny ryzyka dla zdrowia i zarządzania nim w odniesieniu do ponownego wykorzystania wody niepitnej i ISO 16075:2015: Wytyczne dotyczące wykorzystywania oczyszczonych ścieków w projektach nawadniania lub wytyczne Światowej Organizacji Zdrowia (WHO).
- (17) Wymogi dotyczące jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zostały określone w dyrektywie Rady 98/83/WE⁽⁷⁾. Państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki na rzecz zapewnienia, by działania z zakresu ponownego wykorzystania wody nie prowadziły do pogorszenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Z tego powodu w planie zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody szczególnie uwagę należy poświęcić ochronie jednolitych części wód wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi oraz ochronie odpowiednich stref ochronnych.
- (18) Współpraca i współdziałanie pomiędzy różnymi stronami zaangażowanymi w proces odzyskiwania wody powinny być warunkami wstępnymi ustanowienia procedur oczyszczania odzyskiwanej wody zgodnie z wymogami dotyczącymi określonych zastosowań w celu umożliwienia planowania dostarczania odzyskanej wody zgodnie z popytem ze strony użytkowników końcowych.
- (19) W celu skutecznej ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt, odpowiedzialność za jakość odzyskanej wody w punkcie kontroli zgodności z przepisami powinni ponosić przede wszystkim operatorzy zakładów odzyskiwania wody. Do celów zgodności z minimalnymi wymogami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu i wszelkimi dodatkowymi warunkami określonymi przez właściwy organ, operatorzy zakładów odzyskiwania wody powinni monitorować jakość odzyskanej wody. Należy zatem ustanowić minimalne wymogi w zakresie monitorowania, obejmujące częstotliwość rutynowego monitorowania oraz harmonogram i docelowe parametry skuteczności monitorowania walidacyjnego. Niektóre wymogi dotyczące rutynowego monitorowania są przewidziane w dyrektywie 91/271/EWG.

(7) Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32).

- (20) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia powinien obejmować odzyskaną wodę, która otrzymywana jest ze ścieków, zebranych w systemach zbierania, które zostały oczyszczone w oczyszczalniach ścieków komunalnych zgodnie z dyrektywą 91/271/EWG i które są poddawane dalszemu oczyszczaniu, w oczyszczalniach ścieków komunalnych albo w zakładzie odzyskiwania wody, w celu spełnienia parametrów określonych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z dyrektywą 91/271/EWG aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) mniejszej niż 2000 nie muszą być wyposażone w system zbierania. Niemniej ścieki komunalne z aglomeracji o RLM mniejszej niż 2000 odprowadzane do systemów zbierania powinny zostać poddane odpowiedniemu oczyszczeniu przed zrzutem do wód słodkich lub estuariów, zgodnie z dyrektywą 91/271/EWG. W tym kontekście ścieki z aglomeracji o RLM mniejszej niż 2000 powinny być objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia wyłącznie wówczas, gdy byłyby odprowadzane do systemu zbierania i byłyby poddawane oczyszczaniu w oczyszczalni ścieków komunalnych. Analogicznie, niniejsze rozporządzenie nie powinno dotyczyć ulegających biodegradacji ścieków przemysłowych pochodzących z zakładów należących do sektorów przemysłowych wymienionych w załączniku III do dyrektywy 91/271/EWG, chyba że ścieki z tych zakładów są odprowadzane do systemów zbierania i są poddawane oczyszczeniu w oczyszczalni ścieków komunalnych.
- (21) Ponowne wykorzystanie oczyszczonych ścieków komunalnych do nawadniania w rolnictwie jest działaniem regulowanym przez rynek, opierającym się na wymaganiach i potrzebach sektora rolniczego, w szczególności w niektórych państwach członkowskich, w których występują braki zasobów wodnych. Operatorzy zakładów odzyskiwania wody i użytkownicy końcowi powinni współpracować w celu zapewnienia, by odzyskana woda wytwarzana zgodnie z minimalnymi wymogami dotyczącymi jakości ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu spełniała potrzeby użytkowników końcowych w zakresie kategorii upraw. W przypadkach gdy klasy jakości wody wytwarzanej przez operatorów zakładów odzyskiwania wody nie są zgodne z kategoriami upraw i metodą nawadniania stosowaną już w obsługiwanych obszarze, jak na przykład zbiorczy system dostaw, wymogi dotyczące jakości wody można spełnić dzięki zastosowaniu, na kolejnym etapie, kilku wariantów oczyszczania wody, niezależnie lub w połączeniu z wariantami nieobejmującymi oczyszczania odzyskanej wody, zgodnie z podejściem zakładającym stosowanie wielu barier.
- (22) W celu zapewnienia optymalnego ponownego wykorzystania zasobów ścieków komunalnych użytkownicy końcowi powinni zostać przeszkoleni, aby zapewnić wykorzystywanie przez nich wody o odpowiedniej klasie jakości odzyskanej wody. Gdy przeznaczenie określonego rodzaju upraw jest nieznane lub są one przeznaczone do kilku celów, wykorzystywać należy odzyskaną wodę o najwyższej klasie jakości, chyba że stosuje się odpowiednie bariery, które umożliwiają osiągnięcie wymaganej jakości.
- (23) Należy zapewnić bezpieczne użytkowanie odzyskanej wody, zachęcając tym samym do ponownego wykorzystania wody na poziomie Unii i zwiększając zaufanie społeczeństwa w tej dziedzinie. Otrzymywanie i dostarczanie odzyskanej wody do nawadniania w rolnictwie powinno być zatem dozwolone jedynie na podstawie zezwolenia udzielonego przez właściwe organy państw członkowskich. W celu zapewnienia zharmonizowanego podejścia na poziomie Unii, identyfikowalności odzyskanej wody i przejrzystości, przepisy prawa materialnego dotyczące takich zezwoleń powinny zostać określone na poziomie Unii. Jednakże szczegóły procedur udzielania zezwoleń, takie jak wyznaczanie właściwych organów i terminów, powinny zostać określone przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie powinny być w stanie stosować istniejące procedury udzielania zezwoleń, które należy dostosować w celu uwzględnienia wymogów wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem. Przy wyznaczaniu podmiotów odpowiedzialnych za opracowanie planu zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody i właściwego organu do celów udzielania zezwolenia na otrzymywanie i dostarczanie odzyskanej wody, państwa członkowskie powinny zapobiec występowaniu konfliktu interesów.
- (24) Jeśli potrzebni są operator prowadzący dystrybucję odzyskanej wody i operator systemu przechowywania odzyskanej wody, to powinna istnieć możliwość wymagania od nich posiadania zezwolenia. Jeśli spełnione są wszystkie wymogi umożliwiające udzielenie zezwolenia, to właściwy organ w danym państwie członkowskim powinien udzielić zezwolenia określające wszystkie konieczne warunki i środki określone w planie zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody.
- (25) Do celów niniejszego rozporządzenia należy umożliwić przeprowadzanie operacji oczyszczania i operacji odzyskiwania wody ze ścieków komunalnych w tym samym miejscu, przy wykorzystaniu tego samego zakładu lub różnych, odrębnych zakładów. Ponadto powinno być możliwe, by ten sam podmiot był zarówno operatorem oczyszczalni ścieków, jak i operatorem zakładu odzyskiwania wody.
- (26) Właściwe organy powinny sprawdzać zgodność odzyskanej wody z warunkami określonymi w odpowiednim zezwoleniu. W przypadku niezgodności z tymi warunkami organy te powinny zażądać od podmiotu odpowiedzialnego zastosowania niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności odzyskanej wody z tymi warunkami. Dostawy odzyskanej wody powinny zostać zawieszono, jeżeli niezgodność z warunkami powoduje znaczne ryzyko dla środowiska lub zdrowia ludzi lub zwierząt.

- (27) Przepisy niniejszego rozporządzenia mają mieć charakter uzupełniający w stosunku do wymogów innych przepisów ustawodawstwa Unii, w szczególności jeśli chodzi o potencjalne ryzyka dla zdrowia i środowiska. W celu zapewnienia kompleksowego podejścia do ewentualnych ryzyk dla środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt operatorzy zakładów odzyskiwania wody i właściwe organy powinni uwzględnić wymogi ustanowione w innych właściwych przepisach ustawodawstwa Unii, a w szczególności w dyrektywach Rady 86/278/EWG⁽⁸⁾ i 91/676/EWG⁽⁹⁾ dyrektywach 91/271/EWG, 98/83/WE, i 2000/60/WE, rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002⁽¹⁰⁾, (WE) nr 852/2004⁽¹¹⁾, (WE) nr 183/2005⁽¹²⁾, (WE) nr 396/2005⁽¹³⁾ i (WE) nr 1069/2009⁽¹⁴⁾, dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/7/WE⁽¹⁵⁾, 2006/118/WE⁽¹⁶⁾, 2008/105/WE⁽¹⁷⁾ i 2011/92/UE⁽¹⁸⁾ oraz rozporządzeniach Komisji (WE) nr 2073/2005⁽¹⁹⁾, (WE) nr 1881/2006⁽²⁰⁾ i (UE) nr 142/2011⁽²¹⁾.
- (28) Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 ustanawia ogólne przepisy dla podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa spożywcze i obejmuje produkcję, przetwórstwo, dystrybucję i wprowadzanie do obrotu żywności przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Rozporządzenie to dotyczy jakości zdrowotnej żywności, a jedna z najważniejszych zawartych w nim zasad mówi, że odpowiedzialność za bezpieczeństwo żywności ponosi w pierwszym rzędzie podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze. Rozporządzenie to znajduje także oparcie w szczegółowych wytycznych. W tym względzie, szczególnie ważne miejsce zajmuje zawiadomienie Komisji w sprawie wytycznych dotyczących ograniczania ryzyka mikrobiologicznego w odniesieniu do świeżych owoców i warzyw na etapie produkcji podstawowej poprzez przestrzeganie zasad higieny. Minimalne wymogi dotyczące odzyskanej wody ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie wykluczają uzyskiwania przez podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze jakości wody wymaganej do zapewnienia zgodności z przepisami rozporządzenia (WE) nr 852/2004 dzięki zastosowaniu, na kolejnym etapie, kilku wariantów oczyszczania wody, niezależnie lub w połączeniu z wariantami nieobejmującymi oczyszczania.
- (29) W recyklingu i ponownym wykorzystaniu oczyszczonych ścieków kryje się ogromny potencjał. Z myślą o propagowaniu ponownego wykorzystania wody i zachęcaniu do niego, wskazanie w ramach niniejszego rozporządzenia określonych sposobów wykorzystywania odzyskanej wody nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim zezwalania na wykorzystywanie jej do innych celów, w tym w przemyśle, w usługach komunalnych i w ochronie środowiska, jak zostanie uznane za konieczne w świetle okoliczności i potrzeb krajowych, pod warunkiem że zapewniony zostanie wysoki poziom ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt.
-
- ⁽⁸⁾ Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie (Dz.U. L 181 z 4.7.1986, s. 6).
- ⁽⁹⁾ Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz.U. L 375 z 31.12.1991, s. 1).
- ⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).
- ⁽¹¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1).
- ⁽¹²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 stycznia 2005 r. ustanawiające wymagania dotyczące higieny pasz (Dz.U. L 35 z 8.2.2005, s. 1).
- ⁽¹³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, s. 1).
- ⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).
- ⁽¹⁵⁾ Dyrektywa 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotycząca zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylająca dyrektywę 76/160/EWG (Dz.U. L 64 z 4.3.2006, s. 37).
- ⁽¹⁶⁾ Dyrektywa 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (Dz.U. L 372 z 27.12.2006, s. 19).
- ⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 84).
- ⁽¹⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1).
- ⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 1).
- ⁽²⁰⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5).
- ⁽²¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U. L 54 z 26.2.2011, s. 1).

- (30) Właściwe organy powinny współpracować z innymi odpowiednimi organami, poprzez wymianę informacji, w celu zapewnienia zgodności z odpowiednimi wymogami unijnymi i krajowymi.
- (31) Aby zwiększyć zaufanie do ponownego wykorzystania wody, informacje powinny być podawane do wiadomości publicznej. Udostępnianie jasnych, kompleksowych i aktualnych informacji na temat ponownego wykorzystania wody powinno umożliwić większą przejrzystość i identyfikowalność oraz mogłoby również być szczególnie przydatne dla innych odpowiednich organów, dla których określone sposoby ponownego wykorzystania wody mają określone implikacje. Aby zachęcać do ponownego wykorzystania wody i tak, aby zainteresowane strony były świadome korzyści płynących z tej praktyki, dzięki czemu będzie ona szerzej akceptowana, państwa członkowskie powinny zapewnić opracowywanie kampanii informacyjnych i upowszechniających wiedzę oraz dostosowanie ich do skali ponownego wykorzystania wody.
- (32) Kształcenie i szkolenie końcowych użytkowników ma nadrzędne znaczenie jako element wdrażania i utrzymywania środków zapobiegawczych. W planie zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody rozważyć należy konkretne środki zapobiegawcze dotyczące narażenia ludzi, takie jak używanie osobistego sprzętu ochronnego, mycie rąk i higiena osobista.
- (33) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE⁽²²⁾ ma na celu zagwarantowanie prawa dostępu do informacji dotyczących środowiska w państwach członkowskich, zgodnie z Konwencją o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska⁽²³⁾ (zwaną dalej „konwencją z Aarhus”). Dyrektywa 2003/4/WE ustanawia szeroki zakres obowiązków związanych zarówno z udostępnianiem informacji dotyczących środowiska na wniosek, jak również z aktywnym rozpowszechnianiem takich informacji. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/2/WE⁽²⁴⁾ obejmuje swoim zakresem wspólne korzystanie z informacji przestrzennej, w tym zbiorów danych dotyczących różnych zagadnień z dziedziny ochrony środowiska. Ważne jest, aby przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące dostępu do informacji i uzgodnień dotyczących wymiany danych były uzupełnieniem tych dyrektyw i nie stanowiły odrębnego systemu prawnego. W związku z tym przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące informowania ogółu społeczeństwa oraz informacji na temat monitorowania wdrażania powinny pozostać bez uszczerbku dla dyrektyw 2003/4/WE i 2007/2/WE.
- (34) Dane przekazywane przez państwa członkowskie są niezbędne, by Komisja mogła prowadzić monitorowanie i ocenę niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do realizacji celów, którym ma ono służyć.
- (35) Zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁵⁾ Komisja powinna przeprowadzić ewaluację niniejszego rozporządzenia. Ewaluację należy oprzeć na pięciu kryteriach – skuteczności, efektywności, odpowiedniości, spójności i unijnej wartości dodanej, a ponadto powinna stanowić ona podstawę do oceny skutków możliwych dalszych środków. Ewaluacja powinna uwzględniać postępy naukowe, w szczególności w odniesieniu do potencjalnego wpływu substancji rosnącego ryzyka.
- (36) Minimalne wymogi dotyczące bezpiecznego ponownego wykorzystania oczyszczonych ścieków komunalnych odzwierciedlają stan dostępnej wiedzy naukowej oraz uznane na arenie międzynarodowej normy i praktyki dotyczące ponownego wykorzystania wody i gwarantują bezpieczne wykorzystywanie takiej wody do nawadniania w rolnictwie, a tym samym zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt. W świetle wyników oceny niniejszego rozporządzenia lub gdy wymagają tego nowe ustalenia naukowe i postęp techniczny, Komisja powinna mieć możliwość przeanalizowania potrzeby przeprowadzenia przeglądu minimalnych wymogów określonych w załączniku I sekcja 2 i, w stosownych przypadkach, powinna złożyć wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.
- (37) W celu dostosowania kluczowych elementów zarządzania ryzykiem do postępu technicznego i naukowego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu zmiany kluczowych elementów zarządzania ryzykiem określonych w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto, aby zapewnić wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzi i zwierząt, Komisja powinna również mieć możliwość przyjmowania aktów delegowanych uzupełniających kluczowe elementy zarządzania ryzykiem określone w niniejszym rozporządzeniu poprzez określanie specyfikacji technicznych. Szczególnie ważne jest, aby

⁽²²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²³⁾ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

⁽²⁴⁾ Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiająca infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) (Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1).

⁽²⁵⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (38) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjmowania szczegółowych zasad dotyczących formatu i prezentacji informacji w odniesieniu do monitorowania wdrażania niniejszego rozporządzenia, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie, oraz dotyczących formatu i prezentacji ogólnounijnego przeglądu sporządzanego przez Europejską Agencję Środowiska. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁶⁾.
- (39) Celem niniejszego rozporządzenia jest, między innymi, ochrona środowiska i zdrowia ludzi i zwierząt. Jak wielokrotnie orzekł Trybunał Sprawiedliwości, wyłączenie, co do zasady, możliwości, by zainteresowane osoby mogły polegać na obowiązku nałożonym przez dyrektywę, byłoby sprzeczne z efektem wiążącym, który art. 288 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nadaje dyrektywie. Te rozważania mają również zastosowanie w odniesieniu do rozporządzenia, którego celem jest zagwarantowanie, by odzyskana woda była bezpieczna do celów nawadniania w rolnictwie.
- (40) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i powinny podjąć wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (41) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ochrona środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (42) Należy zapewnić państwom członkowskim wystarczającą ilość czasu na stworzenie infrastruktury administracyjnej niezbędnej do stosowania niniejszego rozporządzenia, a operatorom na przygotowanie się do stosowania nowych przepisów.
- (43) Z myślą o rozwijaniu i propagowaniu ponownego wykorzystania odpowiednio oczyszczonych ścieków na jak największą skalę oraz aby doprowadzić do znacznej poprawy w zakresie jakości odpowiednio oczyszczonych ścieków i w możliwych do zrealizowania sposobach ich wykorzystywania, Unia powinna wspierać badania i rozwój w tym obszarze za pośrednictwem programu „Horyzont Europa”.
- (44) Niniejsze rozporządzenie ma na celu zachęcić do zrównoważonego wykorzystywania wody. Mając ten cel na względzie, Komisja powinna zobowiązać się do wykorzystywania programów unijnych, w tym programu LIFE, do wspierania lokalnych inicjatyw zakładających ponowne wykorzystanie właściwie oczyszczonych ścieków,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i cel

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia minimalne wymogi dotyczące jakości wody i jej monitorowania oraz przepisy dotyczące zarządzania ryzykiem, do celów bezpiecznego wykorzystania odzyskanej wody w ramach zintegrowanego gospodarowania zasobami wodnymi.

⁽²⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2. Celem niniejszego rozporządzenia jest zagwarantowanie, by odzyskana woda była bezpieczna do nawadniania w rolnictwie, a tym samym zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt, propagowanie gospodarki o obiegu zamkniętym, wspieranie dostosowania do zmiany klimatu oraz przyczynianie się do realizacji celów dyrektywy 2000/60/WE poprzez zajęcie się w sposób skoordynowany w całej Unii problemem niedoboru wody i wynikającą z niego presją na zasoby wody, co przyczyni się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się we wszystkich przypadkach, gdy oczyszczone ścieki komunalne są ponownie wykorzystywane, zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG, do nawadniania w rolnictwie, jak określono w sekcji 1 załącznika I do niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie może postanowić, że ponowne wykorzystanie wody do nawadniania w rolnictwie nie jest odpowiednie w jednym z jego obszarów dorzecza lub większej ich liczbie lub jego czy ich częściach, biorąc pod uwagę następujące kryteria:

- a) geograficzne i klimatyczne uwarunkowania tego obszaru lub jego części;
- b) presje na inne zasoby wody i ich stan, w tym ilościowy stan jednolitych części wód podziemnych, o którym mowa w dyrektywie 2000/60/WE;
- c) presje na jednolite części wód powierzchniowych, do których odprowadzane są oczyszczone ścieki komunalne, i stan tych części;
- d) koszty odzyskanej wody i innych zasobów wodnych dla środowiska i dla zasobów.

Każda decyzja podjęta na mocy akapitu pierwszego musi być należycie uzasadniona na podstawie kryteriów, o których mowa w tym akapicie i przedłożona Komisji. W razie konieczności jest ona poddawana przeglądowi, w szczególności biorąc pod uwagę przewidywania dotyczące zmiany klimatu i krajowe strategie dostosowania do zmiany klimatu, oraz co najmniej co sześć lat z uwzględnieniem planów gospodarowania wodami w dorzeczu ustanowionych zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, projekty badawcze lub pilotażowe dotyczące zakładów odzyskiwania wody mogą zostać wyłączone z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia, jeżeli właściwy organ ustali, że spełniono następujące kryteria:

- a) projekt badawczy lub pilotażowy nie będzie prowadzony w jednolitej części wód wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi lub w odpowiedniej strefie ochronnej wyznaczonej na podstawie dyrektywy 2000/60/WE;
- b) projekt badawczy lub pilotażowy będzie właściwie monitorowany.

Wszelkie wyłączenia na mocy niniejszego ustępu są ograniczone do maksymalnie pięciu lat.

Płody rolne będące rezultatem projektu badawczego lub pilotażowego objętego wyłączeniem zgodnie z niniejszym akapitem nie mogą być wprowadzane do obrotu.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się z zastrzeżeniem rozporządzenia (WE) nr 852/2004 i nie wyklucza ono uzyskiwania przez podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze parametrów jakości wody wymaganej do zapewnienia zgodności z przepisami tego rozporządzenia dzięki wykorzystaniu, na kolejnym etapie, kilku wariantów oczyszczania wody, niezależnie lub w połączeniu z wariantami nieobjętymi oczyszczania, lub korzystania z alternatywnych zasobów wody do nawadniania w rolnictwie.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „właściwy organ” oznacza organ wyznaczony przez państwo członkowskie do wypełnienia obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do udzielania zezwoleń do otrzymywania lub dostarczania odzyskanej wody, w odniesieniu do wyłączeń dla projektów badawczych lub pilotażowych oraz w odniesieniu do sprawdzania kontroli zgodności;
- 2) „użytkownik końcowy” oznacza osobę fizyczną lub prawną, bez względu na to czy jest podmiotem publicznym czy prywatnym, która wykorzystuje odzyskaną wodę do nawadniania w rolnictwie;

- 3) „ścieki komunalne” oznaczają ścieki komunalne w rozumieniu art. 2 pkt 1 dyrektywy 91/271/EWG;
- 4) „odzyskana woda” oznacza ścieki komunalne, które zostały oczyszczone zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 91/271/EWG i które zostały poddane dalszemu oczyszczaniu w zakładzie odzyskiwania wody zgodnie z sekcją 2 do załącznika I do niniejszego rozporządzenia;
- 5) „zakład odzyskiwania wody” oznacza oczyszczalnię ścieków komunalnych lub inny zakład, który zajmuje się dalszym oczyszczaniem ścieków komunalnych, spełniające wymogi określone w dyrektywie 91/271/EWG w celu otrzymania wody zdanej do użytku w sposób określony w sekcji 1 załącznika I do niniejszego rozporządzenia;
- 6) „operator zakładu odzyskiwania wody” oznacza osobę fizyczną lub prawną, reprezentującą podmiot prywatny lub organ publiczny, która prowadzi lub nadzoruje zakład odzyskiwania wody;
- 7) „zagrożenie” oznacza czynnik biologiczny, chemiczny, fizyczny lub radiologiczny, który może wyrządzić szkodę ludziom, zwierzętom, uprawom lub roślinom, innej faunie i florze lądowej, faunie i florze wodnej, glebom lub środowisku ogółem;
- 8) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia zidentyfikowanych zagrożeń powodujących szkodę w określonych ramach czasowych, w tym dotkliwość ich skutków;
- 9) „zarządzanie ryzykiem” oznacza systematyczne zarządzanie, które konsekwentnie zapewnia bezpieczeństwo ponownego wykorzystania wody w konkretnym kontekście;
- 10) „środek zapobiegawczy” oznacza odpowiednie działanie lub czynność, które mogą zapobiec ryzyku dla zdrowia lub środowiska lub wyeliminowania takiego ryzyka, lub mogą ograniczyć takie ryzyko do akceptowalnego poziomu.
- 11) „punkt kontroli zgodności z przepisami” oznacza punkt, do którego operator zakładu odzyskiwania wody dostarcza odzyskaną wodę następnemu podmiotowi w łańcuchu;
- 12) „bariera” oznacza wszelkie środki, obejmujące zarówno fizyczne lub proceduralne kroki, lub warunki użytkowania, które zmniejszają ryzyko zakażenia u ludzi lub zapobiegają mu poprzez niedopuszczenie do kontaktu odzyskanej wody z produktem przeznaczonym do spożycia oraz z osobami bezpośrednio narażonymi na kontakt z tą wodą, lub inne środki, które, na przykład, zmniejszają liczbę mikroorganizmów w odzyskanej wodzie lub zapobiegają ich przetrwaniu na powierzchni produktu przeznaczonego do spożycia;
- 13) „zezwolenie” oznacza wydawaną przez właściwy organ pisemną zgodę na otrzymywanie lub dostarczanie odzyskanej wody do celów nawadniania w rolnictwie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- 14) „podmiot odpowiedzialny” oznacza podmiot pełniący rolę lub prowadzący działalność w systemie ponownego wykorzystania wody, w tym operatora zakładu odzyskiwania wody, operatora oczyszczalni ścieków komunalnych, o ile jest inny niż operator zakładu odzyskiwania wody, odpowiedni organ inny niż wyznaczony właściwy organ, operatora prowadzącego dystrybucję odzyskanej wody lub operatora systemu przechowywania odzyskanej wody;
- 15) „system ponownego wykorzystania wody” oznacza infrastrukturę i inne techniczne elementy konieczne do wytwarzania, dostarczania i wykorzystywania odzyskanej wody; obejmuje on wszystkie elementy począwszy od wlotu do oczyszczalni ścieków, aż do punktu, gdzie odzyskana woda jest wykorzystywana do nawadniania w rolnictwie, z uwzględnieniem – w odpowiednich przypadkach – infrastruktury dystrybucji i przechowywania.

Artykuł 4

Obowiązki operatorów zakładów odzyskiwania wody i obowiązki dotyczące jakości odzyskanej wody

1. Operator zakładu odzyskiwania wody zapewnia, aby w punkcie kontroli zgodności z przepisami odzyskana woda przeznaczona do nawadniania w rolnictwie w sposób określony w załączniku I sekcja 1 spełniała następujące wymogi:
 - a) minimalne wymogi dotyczące jakości wody określone w załączniku I sekcja 2;
 - b) wszelkie dodatkowe warunki określone przez właściwy organ w odpowiednim zezwoleniu zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. c) i d) w odniesieniu do jakości wody.

Poza punktem kontroli zgodności z przepisami za jakość wody nie odpowiada już operator zakładu odzyskiwania wody.

2. W celu zapewnienia zgodności, o której mowa w ust. 1, operator zakładu odzyskiwania wody monitoruje jakość wody zgodnie z:
 - a) załącznikiem I sekcja 2;

- b) wszelkimi dodatkowymi warunkami określonymi przez właściwy organ w odpowiednim zezwoleniu zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. c) i d) w odniesieniu do monitorowania.

Artykuł 5

Zarządzanie ryzykiem

1. Do celów otrzymywania, dostarczania i wykorzystania odzyskanej wody właściwy organ zapewnia, by sporządzono plan zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody.

Pojedynczy plan zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody może obejmować jeden lub więcej systemów ponownego wykorzystania wody.

2. Plan zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody jest sporządzany, odpowiednio, przez operatora zakładu odzyskiwania wody, inne podmioty odpowiedzialne i użytkowników końcowych. Podmioty odpowiedzialne sporządzające plan zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody konsultują się, odpowiednio, z wszystkimi innymi podmiotami odpowiedzialnymi i użytkownikami końcowymi.

3. Plan zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody musi być oparty na wszystkich kluczowych elementach zarządzania ryzykiem wymienionych w załączniku II. Określa on obowiązki z zakresu zarządzania ryzykiem spoczywające na operatorze zakładu odzyskiwania wody i na innych podmiotów odpowiedzialnych.

4. Plan zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody w szczególności:

- a) przedstawia wszelkie konieczne wymagania wobec operatora zakładu odzyskiwania wody, obok tych określonych w załączniku I, zgodnie z załącznikiem II lit. B), by w większym stopniu łagodzić wszelkie ryzyka przed punktem kontroli zgodności z przepisami;
- b) określa zagrożenia, ryzyka i dostosowane do nich odpowiednie środki zapobiegawcze lub naprawcze zgodnie z załącznikiem II lit. C);
- c) identyfikuje dodatkowe bariery w systemie ponownego wykorzystania wody i określa wszelkie dodatkowe wymagania, które są konieczne poza punktem kontroli zgodności z przepisami do zapewnienia bezpieczeństwa systemu ponownego wykorzystania wody, w tym warunki związane, odpowiednio, z dystrybucją, przechowywaniem i wykorzystaniem i określa podmioty odpowiedzialne za spełnianie tych wymogów.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 13, aktów delegowanych zmieniających niniejsze rozporządzenie w celu dostosowania kluczowych elementów zarządzania ryzykiem określonych w załączniku II do postępu technicznego i naukowego.

Komisja jest również uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 13, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie w celu określenia specyfikacji technicznych kluczowych elementów zarządzania ryzykiem określonych w załączniku II.

Artykuł 6

Obowiązki dotyczące zezwoleń dotyczących odzyskanej wody

1. Otrzymywanie i dostawa odzyskanej wody przeznaczonej do nawadniania w rolnictwie w sposób określony w załączniku I sekcja 1 podlegają obowiązkowi uzyskania zezwolenia.

2. Podmioty odpowiedzialne w systemie ponownego wykorzystania wody, w tym, w stosownych przypadkach zgodnie z prawem krajowym, użytkownik końcowy, składają wniosek o udzielenie zezwolenia lub o zmianę istniejącego zezwolenia do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym to państwie zakład odzyskiwania wody prowadzi lub planuje prowadzić działalność.

3. Zezwolenie określa obowiązki operatora zakładu odzyskiwania wody i, w stosownych przypadkach, wszelkich innych podmiotów odpowiedzialnych. Zezwolenie opiera się na planie zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody i określa między innymi:

- a) klasę lub klasy jakości odzyskanej wody oraz zastosowanie w rolnictwie, w odniesieniu do którego, zgodnie z załącznikiem I, dopuszczona jest odzyskana woda, miejsce jej wykorzystania, zakłady odzyskiwania wody i szacunkową ilość odzyskanej wody otrzymywanej w ciągu roku;
- b) warunki w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących jakości wody i monitorowania określonych w załączniku I sekcja 2;

- c) wszelkie warunki w odniesieniu do dodatkowych wymogów wobec operatora zakładu odzyskiwania wody, określone w planie zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody;
- d) wszelkie inne warunki niezbędne do zredukowania wszelkiego niedopuszczalnego ryzyka dla środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt, tak by wszelkie ryzyko było na akceptowalnym poziomie;
- e) okres ważności zezwolenia;
- f) punkt kontroli zgodności z przepisami.

4. Do celu oceny wniosku właściwy organ konsultuje się z innymi odpowiednimi organami, w szczególności z organami ds. wody i zdrowia, jeśli są to inne organy niż właściwy organ, i z wszelkimi innymi podmiotami uznanymi za odpowiednie przez właściwy organ, oraz wymienia z nimi informacje.

5. Właściwy organ niezwłocznie podejmuje decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia. Jeśli z uwagi na złożoność wniosku właściwy organ potrzebuje więcej niż 12 miesięcy od otrzymania pełnego wniosku na podjęcie decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia, organ ten powiadamia osobę, która złożyła wniosek, o przewidywanej dacie podjęcia tej decyzji.

6. Zezwolenia są regularnie sprawdzane oraz, w razie konieczności, podlegają aktualizacji co najmniej w następujących przypadkach:

- a) miała miejsce znacząca zmiana zdolności;
- b) zmodernizowano sprzęt;
- c) dodano nowy sprzęt lub procedury; lub
- d) nastąpiły zmiany warunków klimatycznych lub innych, które znacząco wpływają na stan ekologiczny jednolitych części wód powierzchniowych.

7. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby przechowywanie, dystrybucja i wykorzystanie odzyskanej wody podlegały szczególnemu zezwoleniu do celów stosowania dodatkowych wymogów i barier określonych w planie zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody, o którym mowa w art. 5 ust. 4.

Artykuł 7

Kontrola zgodności

1. Właściwy organ sprawdza zgodność z warunkami określonymi w zezwoleniu. Kontrole zgodności przeprowadza się za pomocą następujących środków:

- a) kontrole na miejscu;
- b) dane monitoringowe uzyskane, w szczególności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- c) wszelkie inne odpowiednie środki.

2. W przypadku braku zgodności z warunkami określonymi w zezwoleniu, właściwy organ wymaga od operatora zakładu odzyskiwania wody i, w stosownych przypadkach, innych podmiotów odpowiedzialnych, niezwłocznego podjęcia wszelkich środków niezbędnych do przywrócenia zgodności z warunkami i natychmiastowego poinformowania użytkowników końcowych, na których brak zgodności może mieć wpływ.

3. Jeżeli brak zgodności z warunkami określonymi w zezwoleniu stanowi znaczne ryzyko dla środowiska lub zdrowia ludzi lub zwierząt, operator zakładu odzyskiwania wody lub wszelkie inne podmioty odpowiedzialne natychmiast zawieszają dostarczanie odzyskanej wody do czasu, aż właściwy organ stwierdzi, że zgodność z warunkami została przywrócona, według procedur określonych w planie zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody, zgodnie z załącznikiem I sekcja 2 lit. a).

4. Jeżeli wystąpi incydent mający wpływ na zgodność z warunkami określonymi w zezwoleniu, operator zakładu odzyskiwania wody lub wszelkie inne podmioty odpowiedzialne natychmiast powiadamiają właściwy organ i inne podmioty, na które ten incydent może mieć wpływ, oraz przekazują właściwemu organowi informacje niezbędne do dokonania oceny skutków takiego incydentu.

5. Właściwy organ regularnie sprawdza, czy podmioty odpowiedzialne realizują środki i zadania określone w planie zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody.

Artykuł 8

Współpraca pomiędzy państwami członkowskimi

1. Gdy ponowne wykorzystanie wody ma charakter transgraniczny, państwa członkowskie wyznaczają punkt kontaktowy do celów współpracy, odpowiednio, z punktami kontaktowymi i właściwymi organami innych państw członkowskich lub korzystają z istniejących struktur ustanowionych na mocy porozumień międzynarodowych.

Rola punktów kontaktowych lub istniejących struktur polega na:

- a) otrzymaniu i przekazywaniu wniosków o udzielenie pomocy;
- b) zapewnieniu pomocy na wniosek; i
- c) koordynowaniu komunikacji pomiędzy właściwymi organami.

Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy wymieniają informacje na temat warunków określonych w art. 6 ust. 3 z punktem kontaktowym państwa członkowskiego, w którym zamierza się wykorzystywać odzyskaną wodę.

2. Państwa członkowskie odpowiadają na wnioski o udzielenie pomocy bez zbędnej zwłoki.

Artykuł 9

Informowanie i upowszechnianie wiedzy

Oszczędzanie zasobów wodnych jako rezultat ponownego wykorzystania wody jest przedmiotem ogólnych kampanii upowszechniających wiedzę w państwach członkowskich, w których odzyskana woda jest używana do nawadniania w rolnictwie. Takie kampanie mogą obejmować propagowanie korzyści płynących z bezpiecznego ponownego wykorzystania wody.

Te państwa członkowskie mogą również organizować kampanie informacyjne dla użytkowników końcowych, by zapewnić optymalne i bezpieczne wykorzystanie odzyskanej wody, zapewniając tym samym wysoki poziom ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt.

Państwa członkowskie mogą dostosować takie kampanie informacyjne i upowszechniające wiedzę do skali ponownego wykorzystania wody.

Artykuł 10

Informowanie społeczeństwa

1. Z zastrzeżeniem dyrektyw 2003/4/WE i 2007/2/WE państwa członkowskie, w których odzyskana woda jest wykorzystywana do nawadniania w rolnictwie, jak określono w sekcji 1 załącznika I do niniejszego rozporządzenia, zapewniają, by odpowiednie i aktualne informacje dotyczące ponownego wykorzystania wody były dostępne dla ogółu społeczeństwa w internecie lub w inny sposób. Informacje te dotyczą:

- a) ilości i jakości odzyskanej wody dostarczonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- b) udziału procentowego odzyskanej wody w państwie członkowskim dostarczonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w porównaniu z całkowitą ilością oczyszczonych ścieków komunalnych, jeżeli takie dane są dostępne;
- c) zezwoleń udzielonych lub zmienionych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w tym warunków określonych przez właściwe organy zgodnie z art. 6 ust. 3 niniejszego rozporządzenia;
- d) wyników każdej kontroli zgodności przeprowadzonej zgodnie z art. 7 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
- e) punktów kontaktowych wyznaczonych zgodnie z art. 8 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są aktualizowane co dwa lata.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by każda decyzja podjęta zgodnie z art. 2 ust. 2 była publicznie dostępna w internecie lub w inny sposób.

Artykuł 11

Informacje dotyczące monitorowania procesu wdrażania

1. Z zastrzeżeniem dyrektyw 2003/4/WE i 2007/2/WE, państwa członkowskie, w których odzyskana woda jest wykorzystywana do nawadniania w rolnictwie, jak określono w sekcji 1 załącznika I do niniejszego rozporządzenia, wspomagane przez Europejską Agencję Środowiska:
 - a) tworzą i publikują do dnia 26 czerwca 2026 r., a następnie co sześć lat aktualizują, zbiór danych zawierający informacje na temat wyników kontroli zgodności przeprowadzonej zgodnie z art. 7 ust. 1 niniejszego rozporządzenia oraz inne informacje, które mają być publicznie dostępne w internecie lub w inny sposób zgodnie z art. 10 niniejszego rozporządzenia;
 - b) tworzą, publikują i aktualizują corocznie po tej dacie zbiór danych zawierający informacje na temat przypadków nieprzestrzegania warunków określonych w zezwoleniu, który został zebrany zgodnie z art. 7 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, oraz informacje dotyczące środków wprowadzonych zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by Komisja, Europejska Agencja Środowiska i Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób miały dostęp do zestawów danych, o których mowa w ust. 1.
3. Na podstawie zbiorów danych, o których mowa w ust. 1, Europejska Agencja Środowiska, konsultując się z państwami członkowskimi, sporządza, publikuje i aktualizuje, regularnie lub na wniosek Komisji, ogólnounijny przegląd. Przegląd ten zawiera w stosownych przypadkach wskaźniki dotyczące wyników, rezultatów i wpływu niniejszego rozporządzenia, mapy oraz sprawozdania państw członkowskich.
4. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące formatu i prezentacji informacji, które mają być przekazywane zgodnie z ust. 1, a także szczegółowe przepisy dotyczące formatu i prezentacji ogólnounijnego przeglądu, o którym mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14.
5. Do dnia 26 czerwca 2022 r. Komisja, konsultując się z państwami członkowskimi, ustanawia wytyczne, aby wspierać stosowanie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

Ocena i przegląd

1. Komisja do dnia 26 czerwca 2028 r. przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia. Ocena powinna opierać się co najmniej na następujących elementach:
 - a) doświadczeniu zdobytym podczas wdrażania niniejszego rozporządzenia;
 - b) zbiorach danych utworzonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 11 ust. 1 oraz ogólnounijnym przeglądzie sporządzonym przez Europejską Agencję Środowiska zgodnie z art. 11 ust. 3;
 - c) istotnych danych naukowych, analitycznych i epidemiologicznych;
 - d) wiedzy technicznej i naukowej;
 - e) zaleceniach WHO, gdy są dostępne, lub innych wytycznych międzynarodowych lub normach ISO.
2. Przeprowadzając ocenę Komisja zwraca szczególną uwagę na następujące aspekty:
 - a) minimalne wymagania określone w załączniku I;
 - b) kluczowe elementy w zakresie zarządzania ryzykiem określone w załączniku II;
 - c) dodatkowe wymagania określone przez właściwe organy zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. c) i d);
 - d) wpływ ponownego wykorzystania wody na środowisko oraz zdrowie ludzi i zwierząt, w tym wpływ substancji rosnącego ryzyka.
3. W ramach oceny Komisja ocenia wykonalność:
 - a) rozszerzenia zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia na odzyskaną wodę przeznaczoną do dalszych konkretnych zastosowań, w tym ponownego wykorzystania do celów przemysłowych;

- b) objęcia wymogami niniejszego rozporządzenia pośredniego wykorzystania oczyszczonych ścieków.
4. W oparciu o wyniki oceny lub gdy wymagają tego nowe ustalenia techniczne i naukowe, Komisja może przeanalizować potrzebę przeglądu minimalnych wymogów określonych w załączniku I sekcja 2.
5. W stosownych przypadkach Komisja składa wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 13

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 5, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 25 czerwca 2020 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 14

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy dyrektywy 2000/60/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku, gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 15

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 26 czerwca 2024 r., a także powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

*Artykuł 16***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 26 czerwca 2023 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 maja 2020 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
D. M. SASSOLI
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. METELKO-ZGOMBIĆ
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZASTOSOWANIA I MINIMALNE WYMOGI

Sekcja 1.

Zastosowania odzyskanej wody

Nawadnianie w rolnictwie

Nawadnianie w rolnictwie oznacza nawadnianie następujących rodzajów upraw:

- roślin do spożycia w stanie surowym, czyli owoców rolnych, które są przeznaczone do spożycia przez ludzi w stanie surowym lub nieprzetworzonym,
- roślin do spożycia po przetworzeniu, czyli owoców rolnych, które są przeznaczone do spożycia przez ludzi po poddaniu obróbce (np. gotowanych lub przetworzonych przemysłowo),
- roślin niespożywczych, czyli upraw, które nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi (np. pastwisk i roślin pastewnych, upraw roślin włóknistych, ozdobnych, upraw nasiennych, upraw energetycznych i upraw roślin na darń).

Z zastrzeżeniem innych stosownych przepisów prawa Unii w dziedzinie środowiska i zdrowia, państwa członkowskie mogą wykorzystywać odzyskaną wodę do innych celów, takich jak:

- ponowne wykorzystanie w przemyśle, oraz
- w usługach komunalnych i do celów dotyczących ochrony środowiska.

Sekcja 2.

Minimalne wymogi**Minimalne wymogi mające zastosowanie do odzyskanej wody przeznaczonej do nawadniania w rolnictwie**

Klasy jakości odzyskanej wody oraz dozwolone zastosowania i metody nawadniania dla każdej klasy przedstawiono w tabeli 1. Minimalne wymogi w odniesieniu do jakości wody przedstawiono w lit. a) tabela 2. Minimalne częstotliwości i docelowe parametry skuteczności monitorowania odzyskanej wody przedstawiono w lit. b) tabela 3 (monitorowanie rutynowe) i tabela 4 (monitorowanie walidacyjne).

Uprawy należące do danej kategorii muszą być nawadniane odzyskaną wodą o odpowiedniej minimalnej klasie jakości odzyskanej wody określonej w tabeli 1, chyba że stosowane są właściwe dodatkowe bariery, o których mowa w art. 5 ust. 4 lit. c), które prowadzą do spełnienia wymogów dotyczących jakości określonych w lit. a) tabela 2. Takie dodatkowe bariery mogą opierać się na orientacyjnym wykazie środków zapobiegawczych, o których mowa w załączniku II pkt 7 lub na jakichkolwiek innych równoważnych normach krajowych lub międzynarodowych, np. w normie ISO 16075-2.

Tabela 1 – Klasy jakości odzyskanej wody oraz dozwolone zastosowania w rolnictwie i metody nawadniania

Minimalna klasa jakości odzyskanej wody	Kategoria upraw (*)	Metoda nawadniania
A	Wszystkie rośliny do spożycia, w stanie surowym, których część jadalna ma bezpośredni kontakt z odzyskaną wodą oraz rośliny okopowe do spożycia w stanie surowym	Wszystkie metody nawadniania
B	Rośliny do spożycia w stanie surowym, których część jadalna jest produkowana powyżej poziomu gruntu i nie ma bezpośredniego kontaktu z odzyskaną wodą, rośliny do spożycia po przetworzeniu i rośliny niespożywcze, w tym uprawy stosowane jako pasza dla zwierząt wykorzystywanych do produkcji mleka lub mięsa	Wszystkie metody nawadniania
C	Rośliny do spożycia w stanie surowym, których część jadalna jest produkowana powyżej poziomu gruntu i nie ma bezpośredniego kontaktu z odzyskaną wodą rośliny do spożycia po przetworzeniu i rośliny niespożywcze, w tym płody rolne przeznaczone na paszę dla zwierząt wykorzystywanych do produkcji mleka lub mięsa	Nawadnianie kropelkowe (**) lub inna metoda nawadniania, w której unika się bezpośredniego kontaktu z jadalną częścią upraw

Minimalna klasa jakości odzyskanej wody	Kategoria upraw (*)	Metoda nawadniania
D	Uprawy przemysłowe, energetyczne i uprawy, które są sadzone	Wszystkie metody nawadniania (***)

(*) Jeśli ten sam rodzaj nawadnianych płodów rolnych należy do kilku kategorii w Tabeli 1 zastosowanie mają wymogi najsurowsze.

(**) Nawadnianie kropelkowe (zwane również nawadnianiem kropłowym) to system mikropodlewania umożliwiający podlewanie roślin kroplami lub małymi strumieniami wody; polega ono na skrapianiu wodą powierzchni gleby lub wprowadzaniu wody bezpośrednio pod jej powierzchnię w bardzo wolnym tempie (2–20 l/godz.) za pomocą systemu plastikowych rurek o małej średnicy wyposażonych w otwory nazywane emiterami lub kropłownikami.

(***) W przypadku metod nawadniania imitujących deszcz należy zwrócić szczególną uwagę na ochronę zdrowia pracowników lub osób postronnych. W tym celu stosuje się odpowiednie środki zapobiegawcze.

a) Minimalne wymagania dotyczące jakości wody

Tabela 2 – Wymogi dotyczące jakości odzyskanej wody do nawadniania w rolnictwie

Klasa jakości odzyskanej wody	Orientacyjny cel zastosowania technologii	Wymogi dotyczące jakości				
		<i>E. coli</i> (liczba/100 ml)	BZT ₅ (mg/l)	Zawiesina ogólna (mg/l)	Mętność (NTU)	Inne
A	Oczyszczanie wtórne, filtracja i dezynfekcja	≤ 10	≤ 10	≤ 10	≤ 5	<i>Legionella</i> spp.: < 1 000 cfu/l, jeżeli istnieje ryzyko powstawania (lub wytwarzania) aerozolu Nicienie jelitowe (jaja helmintów): ≤ 1 jajo/l dla nawadniania pastwisk lub upraw roślin pastewnych
B	Oczyszczanie wtórne i dezynfekcja	≤ 100	Zgodnie z dyrektywą 91/271/EWG (załącznik I, tabela 1)	Zgodnie z dyrektywą 91/271/EWG (załącznik I, tabela 1)	-	
C	Oczyszczanie wtórne i dezynfekcja	≤ 1 000			-	
D	Oczyszczanie wtórne i dezynfekcja	≤ 10 000			-	

Odzyskana woda jest uważana za zgodną z wymogami określonymi w tabeli 2, jeżeli pomiary tej odzyskanej wody spełnią wszystkie następujące kryteria:

- wskazane wartości dla liczby (lub wyniku badania ilościowego) *E. coli*, *Legionella* spp. oraz nicieni jelitowych są spełnione w co najmniej 90 % próbek; w żadnej z próbek wartość nie może przekraczać maksymalnego limitu odchylenia wynoszącego 1 log od wskazanej wartości dla liczby (lub wyniku badania ilościowego) *E. coli* i *Legionella* spp. oraz wynoszącego 100 % wskazanej wartości dla nicieni jelitowych,
- wskazane wartości dla BZT₅, zawiesiny ogólnej i mętności w klasie A są spełnione w co najmniej 90 % próbek. Żadna z wartości próbek nie może przekraczać maksymalnego limitu odchylenia wynoszącego 100 % wskazanej wartości.

b) Minimalne wymogi w zakresie monitorowania

Operatorzy zakładów odzyskiwania wody prowadzą rutynowe monitorowanie w celu sprawdzenia, czy odzyskana woda spełnia minimalne wymogi dotyczące jakości wody określone w lit. a). Rutynowe monitorowanie jest włączone do procedur weryfikacji systemu ponownego wykorzystania wody.

Próbki wykorzystywane do sprawdzenia zgodności z parametrami mikrobiologicznymi w punkcie kontroli zgodności z przepisami pobiera się zgodnie z normą EN ISO 19458 lub wszelkimi innymi krajowymi lub międzynarodowymi normami, które zapewniają równoważną jakość.

Tabela 3 – Minimalne częstotliwości rutynowego monitorowania odzyskanej wody wykorzystywanej do nawadniania w rolnictwie

Klasa jakości odzyskanej wody	Minimalna częstotliwość monitorowania					
	<i>E. coli</i>	BZT ₅	Zawiesina ogólna	Mętność	<i>Legionella</i> spp. (w stosownych przypadkach)	Nicień jelitowe (w stosownych przypadkach)
A	Raz na tydzień	Raz na tydzień	Raz na tydzień	W sposób ciągły	Dwa razy w miesiącu	Dwa razy w miesiącu lub jak określano przez operatora zakładu odzyskiwania wody w zależności od liczby jaj w ściekach dostarczanych do zakładu
B	Raz na tydzień	Zgodnie z dyrektywą 91/271/EWG (załącznik I sekcja D)	Zgodnie z dyrektywą 91/271/EWG (załącznik I sekcja D)	-		
C	Dwa razy w miesiącu			-		
D	Dwa razy w miesiącu			-		

Monitorowanie walidacyjne przeprowadza się przed oddaniem do użytku nowego zakładu odzyskiwania wody.

Zakłady odzyskiwania wody, które już działają i spełniają wymogi dotyczące jakości odzyskanej wody określone w lit. a) tabela 2 w dniu 25 czerwca 2020 r., są zwolnione z tego obowiązku dotyczącego monitorowania walidacyjnego.

Jednakże monitorowanie walidacyjne przeprowadza się we wszystkich przypadkach modernizacji urządzeń i przy wprowadzaniu nowych urządzeń lub procesów.

Monitorowanie walidacyjne przeprowadza się w odniesieniu do objętej najbardziej rygorystycznymi wymogami klasy jakości odzyskanej wody – klasy A – w celu oceny zgodności z docelowymi parametrami skuteczności (redukcja \log_{10}). Monitorowanie walidacyjne obejmuje monitorowanie mikroorganizmów wskaźnikowych powiązanych z każdą grupą czynników chorobotwórczych, to znaczy bakterii, wirusów i pierwotniaków. Wybrane mikroorganizmy wskaźnikowe to: *E. coli* w odniesieniu do bakterii chorobotwórczych, F-specyficzne colifagi, colifagi somatyczne lub colifagi w odniesieniu do wirusów chorobotwórczych oraz spory *Clostridium perfringens* lub spory bakterii redukujących siarczany w odniesieniu do pierwotniaków. Docelowe parametry skuteczności (redukcja \log_{10}) w odniesieniu do monitorowania walidacyjnego wybranych mikroorganizmów wskaźnikowych przedstawiono w tabeli 4 i muszą one być spełnione w punkcie kontroli zgodności, uwzględniając stężenia ścieków surowych wprowadzanych do oczyszczalni ścieków komunalnych. Co najmniej 90 % próbek do walidacji musi spełniać lub przekraczać docelowy parametr skuteczności.

Jeżeli dany wskaźnik biologiczny nie występuje w ściekach surowych w ilości wystarczającej do osiągnięcia redukcji \log_{10} , brak takiego wskaźnika biologicznego w odzyskanej wodzie oznacza zgodność z wymogami walidacji. Zgodność z docelowym parametrem skuteczności działania można ustalić za pomocą kontroli analitycznej, przez dodanie skuteczności uzyskiwanej na poszczególnych etapach oczyszczania na podstawie dowodów naukowych w przypadku standardowych, utrwalonych procesów, np. na podstawie opublikowanych danych ze sprawozdań z badań lub studiów przypadku, lub – w przypadku innowacyjnych metod oczyszczania – na podstawie testów laboratoryjnych prowadzonych w kontrolowanych warunkach.

Tabela 4 – Monitorowanie walidacyjne odzyskanej wody wykorzystywanej do nawadniania w rolnictwie

Klasa jakości odzyskanej wody	Mikroorganizmy wskaźnikowe (*)	Docelowe parametry skuteczności dla łańcucha oczyszczania (redukcja \log_{10})
A	<i>E. coli</i>	$\geq 5,0$
	Ogółem colifagi/F-specyficzne colifagi/colifagi somatyczne/colifagi (**)	$\geq 6,0$
	Spory <i>Clostridium perfringens</i> /spory bakterii redukujących siarczany (***)	$\geq 4,0$ (w przypadku spor <i>Clostridium perfringens</i>) $\geq 5,0$ (w przypadku sporów bakterii redukujących siarczany)

(*) Referencyjne czynniki chorobotwórcze *Campylobacter*, rotawirus i *Cryptosporidium* mogą również zostać wykorzystane do celów monitorowania walidacyjnego zamiast zaproponowanych mikroorganizmów wskaźnikowych. W takim przypadku zastosowanie mają następujące docelowe parametry skuteczności w zakresie redukcji \log_{10} : *Campylobacter* ($\geq 5,0$), Rotawirus ($\geq 6,0$) i *Cryptosporidium* ($\geq 5,0$).

(**) Całkowita liczba colifagów została wybrana jako najbardziej odpowiedni wskaźnik obecności wirusów. Jeśli jednak analiza całkowitej liczby colifagów nie jest wykonalna, zostaje przeanalizowana co najmniej jedna z ich kategorii (F-specyficzne colifagi lub colifagi somatyczne).

(***) Spory *Clostridium perfringens* wybiera się jako najbardziej odpowiedni wskaźnik obecności pierwotniaków. Jednakże spory bakterii redukujących siarczany są alternatywą, jeżeli stężenie sporów *Clostridium perfringens* nie daje możliwości walidacji wymaganej redukcji \log_{10} .

Metody analizy do celów monitorowania są walidowane i dokumentowane zgodnie z normą EN ISO/IEC-17025 lub innymi normami krajowymi lub międzynarodowymi, które zapewniają równoważną jakość.

ZAŁĄCZNIK II

A) Kluczowe elementy zarządzania ryzykiem

Plany zarządzania ryzykiem powinny obejmować proaktywne sposoby identyfikacji ryzyka i zarządzania nim z myślą o zapewnieniu, by odzyskana woda była wykorzystywana i zarządzana w bezpieczny sposób i by nie stanowiła ryzyka dla środowiska lub zdrowia ludzi lub zwierząt. W tym celu ustanawia się plan zarządzania ryzykiem dotyczącym ponownego wykorzystania wody na podstawie następujących elementów:

1. Opis całego systemu ponownego wykorzystania wody od etapu, na którym ścieki są doprowadzane do oczyszczalni ścieków komunalnych, do etapu wykorzystania, w tym źródeł ścieków, etapów i technologii oczyszczania stosowanych w zakładzie odzyskiwania wody, infrastruktury służącej do dostarczenia, dystrybucji i przechowywania, zamierzonego zastosowania, miejsca i okresu wykorzystania (np. wykorzystanie tymczasowe lub ad hoc), metod nawadniania, typu upraw, innych źródeł wody, jeśli przewidywane jest wykorzystanie wody z różnych źródeł, oraz ilości odzyskanej wody, jaka ma być dostarczona.
2. Określenie wszystkich podmiotów uczestniczących w systemie ponownego wykorzystania wody i jasny opis ich ról i obowiązków.
3. Określenie potencjalnych zagrożeń, w szczególności obecność zanieczyszczeń i czynników chorobotwórczych oraz możliwości wystąpienia niebezpiecznych zdarzeń, takich jak awaria związana z procesem oczyszczania lub przypadkowe wycieki lub skażenia w systemie ponownego wykorzystania wody.
4. Określenie środowisk i populacji, których dotyczy ryzyko, i dróg narażenia na zidentyfikowane potencjalne zagrożenia, z uwzględnieniem konkretnych czynników środowiskowych, takich jak lokalne warunki hydrogeologiczne, topologia, typ gleby i ekologia, oraz czynników związanych z rodzajem upraw i praktykami rolniczymi oraz dotyczącymi nawadniania. Uwzględnienie możliwych nieodwracalnych lub długoterminowych negatywnych skutków operacji odzyskiwania wody dla środowiska i zdrowia poparte dowodami naukowymi.
5. Ocena ryzyka dla środowiska i zdrowia ludzi i zwierząt z uwzględnieniem charakteru zidentyfikowanych potencjalnych zagrożeń, okresu trwania zamierzonego zastosowania, zidentyfikowanych środowisk i populacji narażonych na te zagrożenia oraz dotkliwości możliwych skutków zagrożeń, biorąc pod uwagę zasadę ostrożności, jak również wszystkie właściwe przepisy ustawodawstwa Unii i krajowego, wytyczne i minimalne wymagania w odniesieniu do żywności i pasz oraz bezpieczeństwa pracowników. Ocenę ryzyka można przeprowadzić na podstawie przeglądu dostępnych opracowań i danych naukowych.

Ocena ryzyka składa się z następujących elementów:

a) ocena ryzyka dla środowiska, w tym wszystkie następujące elementy:

- (i) potwierdzenie charakteru zagrożeń, w tym w stosowanych przypadkach przewidywany poziom niepowodujący zmian;
- (ii) ocena potencjalnego zakresu narażenia;
- (iii) charakterystyka ryzyka;

b) ocena ryzyka dla zdrowia ludzi i zwierząt, w tym wszystkie następujące elementy:

- (i) potwierdzenie charakteru zagrożeń, w tym w stosownych przypadkach zależność dawka-odpowiedź;
- (ii) ocena potencjalnego zakresu dawki lub narażenia;
- (iii) charakterystyka ryzyka.

Ocenę ryzyka można przeprowadzić stosując metody jakościowej lub półilościowej oceny ryzyka. Z ilościowej oceny ryzyka korzysta się w przypadkach, gdy istnieją wystarczające dane potwierdzające ryzyka, lub w projektach o potencjalnym wysokim stopniu ryzyka dla środowiska lub zdrowia publicznego.

Przy dokonywaniu oceny ryzyka uwzględnia się, jako minimum, następujące wymagania i obowiązki:

- a) wymóg zmniejszania zanieczyszczenia wód azotanami i zapobiegania mu zgodnie z dyrektywą 91/676/EWG;
- b) obowiązek, aby na obszarach chronionych woda przeznaczona do spożycia przez ludzi spełniała wymagania dyrektywy 98/83/WE;
- c) wymóg spełnienia celów środowiskowych określony w dyrektywie 2000/60/WE;

- d) wymóg zapobiegania zanieczyszczeniu wód podziemnych zgodnie z dyrektywą 2006/118/WE;
- e) wymóg spełnienia środowiskowych norm jakości w odniesieniu do substancji priorytetowych i niektórych innych substancji zanieczyszczających przewidziany w dyrektywie 2008/105/WE;
- f) wymóg spełnienia środowiskowych norm jakości w odniesieniu do substancji zanieczyszczających istotnych z krajowego punktu widzenia, mianowicie zanieczyszczeń specyficznych dla dorzecza ustanowiony w dyrektywie 2000/60/WE;
- g) wymóg spełnienia norm jakości wody w kąpieliskach określony w dyrektywie 2006/7/WE;
- h) wymogi dotyczące ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie ustanowione w dyrektywie 86/278/EWG;
- i) wymogi w zakresie higieny środków spożywczych określone w rozporządzeniu (WE) nr 852/2004 oraz wskazówki zawarte w zawiadomieniu Komisji w sprawie wytycznych dotyczących ograniczania ryzyka mikrobiologicznego w odniesieniu do świeżych owoców i warzyw na etapie produkcji podstawowej poprzez przestrzeganie zasad higieny;
- j) wymogi w zakresie higieny pasz ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 183/2005.
- k) wymóg spełnienia odpowiednich kryteriów mikrobiologicznych określony w rozporządzeniu (WE) nr 2073/2005;
- l) wymogi dotyczące najwyższych dopuszczalnych poziomów niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych określone w rozporządzeniu (WE) nr 1881/2006;
- m) wymogi dotyczące najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy oraz na ich powierzchni ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 396/2005;
- n) wymogi dotyczące zdrowia zwierząt ustanowione w rozporządzeniach (WE) nr 1069/2009 oraz (UE) nr 142/2011.

B) Warunki dotyczące wymogów dodatkowych

6. Jeżeli jest to konieczne i właściwe, aby zapewnić wystarczający poziom ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi i zwierząt, rozważenie wymogów dotyczących jakości wody i monitorowania, które są dodatkowe w stosunku do wymogów określonych w załączniku I, sekcji 2 lub bardziej rygorystyczne niż te wymogi, lub obydwa, w szczególności w przypadku gdy istnieją wyraźne dowody naukowe na to, że źródłem ryzyka jest odzyskana woda, a nie inne czynniki.

W zależności od wyników oceny ryzyka, o której mowa w ust. 5, takie dodatkowe wymogi mogą w szczególności dotyczyć:

- a) metali ciężkich;
- b) pestycydów;
- c) produktów ubocznych procesu dezynfekcji;
- d) produktów leczniczych;
- e) innych substancji rosnącego ryzyka, w tym mikrozanieczyszczeń i mikrodrobin plastiku;
- f) oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe.

C) Środki zapobiegawcze

7. Określenie środków zapobiegawczych, które już istnieją lub powinny zostać podjęte w celu ograniczenia ryzyka, tak aby można było we właściwy sposób zarządzać wszystkimi zidentyfikowanymi rodzajami ryzyka. Szczególną uwagę poświęca się jednolitym częściom wód wykorzystywanym do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi oraz odpowiednim strefom ochronnym.

Takie środki zapobiegawcze mogą obejmować:

- a) kontrolę dostępu;
- b) dodatkowe środki w zakresie dezynfekcji lub usuwania zanieczyszczeń;
- c) konkretne technologie nawadniania ograniczające ryzyko tworzenia się aerozolu (np. nawadnianie kropelkowe);
- d) szczególne wymogi dotyczące nawadniania przy użyciu deszczowni (np. maksymalna prędkość wiatru, odległości między deszczowniami a obszarami wrażliwymi);

- e) szczególne wymogi dotyczące pól uprawnych (np. nachylenie zbocza, nasycenie pola wodą oraz obszary kra-
sowe);
- f) wsparcie w procesie wymierania czynników chorobotwórczych przed zbiorami;
- g) ustanowienie minimalnych odległości bezpieczeństwa (np. od wód powierzchniowych, w tym źródeł dla zwie-
rząt gospodarskich, lub takich rodzajów działalności jak akwakultura, hodowla ryb, hodowla mięczaków, sko-
rupiaków i innych bezkręgowców wodnych, pływanie i inna działalność w środowisku wodnym);
- h) oznakowanie w miejscach nawadniania, wskazujące na użycie wody odzyskanej, która nie nadaje się do picia.
- Szczególne środki zapobiegawcze, które mogą być istotne, przedstawiono w tabeli 1.

Tabela 1 – Szczególne środki zapobiegawcze

Klasa jakości odzyskanej wody	Szczególne środki zapobiegawcze
A	— Niedopuszczenie do kontaktu świń z paszą nawadnianą odzyskaną wodą, chyba że istnieją wystarczające dane wskazujące na to, że ryzykiem związanym z konkretnym przypadkiem można zarządzać.
B	— Zakaz zbierania nawadnianych mokrych upraw lub produktów, które znajdowały się na ziemi. — Wyłączenie bydła mlecznego w okresie laktacji z wypasu na pastwiskach, dopóki one nie wyschną. — Przed pakowaniem pasza musi zostać wysuszona lub zakiszona. — Niedopuszczenie do kontaktu świń z paszą nawadnianą odzyskaną wodą, chyba że istnieją wystarczające dane wskazujące na to, że ryzykiem związanym z konkretnym przypadkiem można zarządzać.
C	— Zakaz zbierania nawadnianych mokrych upraw lub produktów, które znajdowały się na ziemi. — Wyłączenie zwierząt wypasanych z wypasu na pastwiskach przez pięć dni od ostatniego nawadniania. — Przed pakowaniem pasza musi zostać wysuszona lub zakiszona. — Niedopuszczenie do kontaktu świń z paszą nawadnianą odzyskaną wodą, chyba że istnieją wystarczające dane wskazujące na to, że ryzykiem związanym z konkretnym przypadkiem można zarządzać.
D	— Zakaz zbierania nawadnianych mokrych upraw lub produktów, które znajdowały się na ziemi.

8. Odpowiednie systemy i procedury kontroli jakości, w tym monitorowanie odzyskanej wody pod kątem odpowiednich parametrów oraz odpowiednie programy konserwacji urządzeń.
- Zaleca się, aby operator zakładu odzyskiwania wody stworzył i utrzymywał system zarządzania jakością certyfikowany zgodnie z ISO 9001 lub równoważną normą.
9. Systemy monitorowania środowiska zapewniające informacje zwrotne pochodzące z monitorowania oraz odpowiednią walidację i dokumentację wszystkich procesów i procedur.
10. Odpowiednie systemy zarządzania incydentami i nagłymi sytuacjami, w tym procedury informowania wszystkich zainteresowanych stron o takich zdarzeniach w odpowiedni sposób i regularne aktualizowanie planu działania w sytuacjach nagłych.
- Państwa członkowskie mogą korzystać z istniejących międzynarodowych wytycznych lub norm, takich jak ISO 20426:2018: Wytyczne dotyczące oceny ryzyka dla zdrowia i zarządzania nim w odniesieniu do ponownego wykorzystania wody niepitnej i ISO 16075:2015: Wytyczne dotyczące wykorzystywania oczyszczonych ścieków w projektach nawadniania lub innych równoważnych norm akceptowanych na szczeblu międzynarodowym, lub wytycznych WHO, jako instrumentów systematycznej identyfikacji zagrożeń, oceny ryzyka i zarządzania nim, w oparciu o podejście priorytetowe do całego łańcucha (od oczyszczania ścieków komunalnych do ponownego wykorzystania wody, poprzez dystrybucję i wykorzystanie do nawadniania w rolnictwie, aż do kontroli skutków) i oceny ryzyka na miejscu.
11. Zapewnienie, by w celu zagwarantowania bezpiecznego otrzymywania i wykorzystywania odzyskanej wody ustanowione były mechanizmy koordynacji pomiędzy różnymi podmiotami.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2020/742

z dnia 29 maja 2020 r.

w sprawie zawarcia porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Islamską Republiką Mauretańską w sprawie przedłużenia obowiązywania Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Mauretańską, który wygasa z dniem 15 listopada 2019 r.

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady (UE) 2019/1918 ⁽²⁾ Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Islamską Republiką Mauretańską w sprawie przedłużenia obowiązywania Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Mauretańską, który wygasa z dniem 15 listopada 2019 r. (zwane dalej „Porozumieniem w formie wymiany listów”) zostało podpisane dnia 13 listopada 2019 r.
- (2) Celem porozumienia w formie wymiany listów jest umożliwienie Unii i Islamskiej Republice Mauretańskiej kontynuowania współpracy w celu propagowania zrównoważonej polityki rybołówstwa i rozsądnej eksploatacji zasobów rybnych w wodach Mauretanii, a także umożliwienie statkom Unii prowadzenie działalności połowowej w tych wodach.
- (3) Należy zatem zatwierdzić Porozumienie w formie wymiany listów,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Islamską Republiką Mauretańską w sprawie przedłużenia obowiązywania Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Mauretańską, który wygasa z dniem 15 listopada 2019 r.

⁽¹⁾ Zgoda z dnia 13 maja 2020 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/1918 z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, oraz tymczasowego stosowania Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Islamską Republiką Mauretańską w sprawie przedłużenia obowiązywania Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Mauretańską, który wygasa z dniem 15 listopada 2019 r. (Dz.U. L 297 I z 18.11.2019, s. 1).

Artykuł 2

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii powiadomienia, o którym mowa w ust. 6 Porozumienia w formie wymiany listów ⁽³⁾.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 maja 2020 r.

W imieniu Rady
A. METELKO-ZGOMBIĆ
Przewodniczący

⁽³⁾ Data wejścia w życie Porozumienia w formie wymiany listów zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/730 z dnia 3 czerwca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) 2017/1509 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 172 I z dnia 3 czerwca 2020 r.)

1. Okładka i strona 1:

zamiast: „ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) 2020/730 z dnia 3 czerwca 2020 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) 2017/1509 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej”,

powinno być: „ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) 2020/730 z dnia 2 czerwca 2020 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) 2017/1509 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej”.

2. Strona 1:

zamiast: „Sporządzono w Brukseli dnia 3 czerwca 2020 r.”,

powinno być: „Sporządzono w Brukseli dnia 2 czerwca 2020 r.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL